

ข่าวสารสมาคม

พืชสวน

ปีที่ 33 ฉบับที่ 1 ประจำเดือนมกราคม - เมษายน 2561

HORTICULTURAL SCIENCE SOCIETY OF THAILAND

ย้อนรอยประวัติศาสตร์ กาแฟโลก	4
ส่องใต้ใบที่ยั่วตรึง	15
อะซันต้า - เอลโลร่า : สิ่งมหัศจรรย์ของโลก	24

มั่นใจ

แอนทราโคล[®]

เกราะป้องกันโรค เสริมธาตุสังกะสี

ต้นตำรับจาก ไบเออร์
ประสิทธิภาพ เต็ม

พลัง
ซิงค์พลัส⁺⁺

ผงขาว เบาฟู
ละลายน้ำง่าย

ใบเขียว นวล

พ่นได้ใน
ระยะดอก

เจียไต๋

ตลอดเส้นทางความทุ่มเทกว่า 97 ปี

เพื่อรอยยิ้มและคุณภาพชีวิตที่ดีของเกษตรกร

CHIA TAI

แหล่งกำเนิดอาหารคุณภาพ

ย้อนรอยประวัติศาสตร์ กาแฟโลก

เคยไหม...ตื่นเช้ามาต้องดื่มกาแฟก่อนเป็นอันดับแรก...
เคยไหม...เช้าวันไหนไม่ได้ดื่มกาแฟรู้สึกเหมือนยังไม่ตื่น จะมีการ
อาการง่วงงุน และไม่สดชื่น
เคยไหม...เมื่อได้กลิ่นหอมกรุ่นของกาแฟร้อนแล้วรู้สึกอยาก
ดื่มบ้าง

เคยไหม...เวลาใครถามว่าจะดื่มอะไร จะตอบด้วยความเคยชิน
โดยไม่ต้องคิดว่า “กาแฟ”

อิทธิพลของกาแฟในชีวิตประจำวันของใครบางคน และใคร
หลาย ๆ คนเป็นดังที่กล่าวมา บางคนพิสมัยกาแฟจนถึงอยากตั้งร้านขาย
กาแฟ บางคนมีร้านกาแฟขาประจำ บางคนก็ลงทุนซื้อเครื่องชงกาแฟ
ราคาแพงมาเป็นของตนเอง เพื่อชงกาแฟวันละไม่กี่แก้ว เพียงเพื่ออยาก
ได้กลิ่นกาแฟหอมกรุ่นฟุ้งกระจายไปทั่วบ้าน

วัยรุ่นสมัยนี้จำนวนไม่น้อย ดื่มกาแฟ แต่ละวันต้องดื่มกาแฟ
แบรนด์ยี่ห้อติดนิม หรือไม่กี่นั่งร้านกาแฟขาประจำจิบกาแฟไปด้วย
เปิดโน้ตบุ๊กทำการบ้าน หรือทำงานไปด้วย อาจใช้เวลาหลายชั่วโมงอยู่ใน
ร้านกาแฟ บ้างก็นัดพบกันตามร้านกาแฟ เมาท่มอยแล้วไปเที่ยวที่อื่นต่อ

สมัยก่อน ร้านกาแฟ เป็นร้านของผู้อาวุโสมารวมตัวกันเพื่อ
พูดคุยกันหลากหลายเรื่องราว ทั้งการบ้าน การเมือง และข่าวหนังสือพิมพ์
ที่เราจะได้ยินเสมอ ๆ กับคำว่า “สภากาแฟ”

หลายคนชอบดื่มกาแฟ แต่ไม่รู้จักหน้าตาของต้นกาแฟเลย...

ข่าวสารสมาคมพืชสวนฯ จะนำท่านไปรู้จักต้นกาแฟ กระบวนการ
กว่าจะมาเป็นเครื่องดื่มยอดนิยมในโลกปัจจุบัน รวมถึงเรื่องราวที่น่ารู้
อีกมากมายของกาแฟ แต่เฉพาะฉบับนี้จะย้อนรอยให้ท่านได้ทราบ
ประวัติศาสตร์ของกาแฟกันก่อน

แอฟริกา....แหล่งกำเนิดกาแฟ

ตามเอกสารเรื่อง “กาแฟ” ของกรมส่งเสริมการเกษตร
เรียบเรียงโดย ศุภนารถ เกตุเจริญ ระบุว่า กาแฟถูกค้นพบในราว 850 ปี
ก่อนคริสต์ศักราช โดยพบว่าชาวแอฟริกันพื้นเมืองบริเวณคอกาแฟเป็น
อาหารมานานแล้ว ทั้งนี้สันนิษฐานว่าคนในยุคนี้น่าจะเรียนรู้จากการสังเกต
สัตว์ว่ากินอะไร แล้วนำมาทดลองกินบ้าง เลย์รู้ว่าผลกาแฟมีรสหวาน
เป็นที่ชื่นชอบของนกและสัตว์ต่าง ๆ เริ่มแรกจะกินผลสุก ต่อมานำผลสุก
มาแปรรูปทำไวน์ เรียกว่า ควาห์เวห์ (Quahweh) ต่อมามีเปลี่ยนสำเนียง
เป็นคาวา (Kawha) คาฟฟี (Kaffe) และ คอฟฟี่ (Coffee) ตามลำดับ
ส่วนคนไทยสมัยก่อนเรียก โกปี หรือ ข้าวเผ่ ปัจจุบัน เรียก “กาแฟ”

ชาวแอฟริกัน ลองเคี้ยวเมล็ดกาแฟแล้วรู้สึกกระปรีกระเปร่า
สบายหายเหน็ดเหนื่อยจากอากาศร้อน หรือเดินทางไกล เพราะในเมล็ด
กาแฟมีสารช่วยกระตุ้นร่างกาย จากสรรพคุณดังกล่าวทำให้กาแฟได้รับความนิยม
เริ่มเป็นที่รู้จักของคนทั่วไป ต่อมามีการพัฒนานำเมล็ดกาแฟ
มาป่น ผสมกับไขมันสัตว์ป่นเป็นก้อนติดตัวไว้กินเป็นอาหารระหว่าง
เดินทาง ชาวพื้นเมืองบางเผ่าในแอฟริกาใช้เช่นนี้ไว้เทพเจ้า ที่นับถือ
บ้างใช้เมล็ดกาแฟจุ่มเลือดให้กินในพิธีร่วมสาบาน บ้างใช้กาแฟเป็น
ของขวัญมอบให้แขกที่มาเยี่ยมเยียนคล้ายกับเลี้ยงอาหาร ต่อมากาแฟ
ถูกนำมาใช้เป็นเครื่องดื่ม โดยระยะแรกใช้เมล็ดกาแฟใส่น้ำต้มจนน้ำออก
เป็นสีเหลือง จากนั้นได้พัฒนาการมาเรื่อย ๆ จนมีกรรมวิธี หรือ
กระบวนการในการบริโภคกาแฟเช่นปัจจุบัน

ในราว ค.ศ. 1000 พ่อค้าทาสนำทาสนิโกรจากประเทศซูดาน
ในแอฟริกา ไปยังซาอุดีอาระเบีย ในตะวันออกกลาง โดยพ่อค้าทาส และ
ทาสได้นำผลและเมล็ดกาแฟติดตัวไปด้วย ชาวอาหรับนำกาแฟไปปลูกแต่
เก็บเป็นความลับ เมล็ดกาแฟดิบถือเป็นสิ่งหวงห้าม ห้ามนำออกนอก
ประเทศ ยกเว้นดื่ม หรือลวกในน้ำร้อน แต่ถึงกระนั้นก็มีผู้ลักลอบนำเมล็ด

กาแฟออกไปแพร่กระจายยังประเทศอื่น ๆ โดยผู้แสวงบุญที่เมืองเมกกะ
ศตวรรษที่ 9 กาแฟเป็นพืชที่รู้จักกันดีในตะวันออกกลาง จนถึง
ต้นศตวรรษที่ 14 ชาวอาหรับเริ่มปลูกกาแฟเป็นการค้า จนถึงศตวรรษที่
15 กาแฟเป็นเครื่องดื่มที่นิยมอย่างแพร่หลายในตะวันออกกลางและ
ดินแดนอาหรับ รวมไปถึงตุรกี

ค.ศ.1554 ร้านกาแฟร้านแรกในโลกเกิดขึ้นที่นครคอนสแตนติโนเปิล หรือ อิสตันบูลในปัจจุบัน โดยชาวซีเรีย 2 คน เป็นร้านกาแฟที่สวยงาม สะดวกสบาย เป็นแหล่งพบปะพูดคุยของผู้คน โดยเฉพาะพวกกวี นักนิยมศิลปะ และวรรณกรรม นักวิทยาศาสตร์ นักการเมือง ซึ่งร้านดังกล่าวนับเป็นต้นแบบของร้านกาแฟในยุโรปในช่วงศตวรรษที่ 17-18 จนถึงปัจจุบัน

กาแฟในยุโรป

เมื่อเอ่ยถึงกาแฟในยุโรป ตามประวัติศาสตร์ของกาแฟ กล่าวว่าพ่อค้าชาวเวนิส เป็นชาวยุโรปกลุ่มแรกที่ค้ากาแฟกับชาวอาหรับ โดยซื้อกาแฟจากเมืองมอคค่า (Mocha) ซึ่งเป็นเมืองท่าในคาบสมุทรอาระเบีย นำไปขายในยุโรป สร้างความร่ำรวยให้พ่อค้าอาหรับเป็นอย่างมาก ต่อมา มีพ่อค้าชาวต่างชาตินำกาแฟไปเผยแพร่ในอัมสเตอร์ดัม และได้มีการศึกษาเกี่ยวกับกาแฟทั้งด้านพฤกษศาสตร์และการค้า จนกระทั่ง ค.ศ. 1616 มีการนำกาแฟต้นแรกสู่ยุโรปโดยนำไปปลูกขยายพันธุ์ที่สวนพฤกษศาสตร์ในเมืองอัมสเตอร์ดัม และต่อมาได้นำไปปลูกในแถบหมู่เกาะอินเดียตะวันออกและชวา จากนั้นได้มีร้านกาแฟเกิดขึ้นในประเทศต่าง ๆ ของยุโรปเป็นลำดับ

ค.ศ. 1625 เริ่มมีการขายกาแฟในกรุงโรม

ค.ศ. 1645 ร้านกาแฟร้านแรกเกิดขึ้นในเมืองเวนิส

ค.ศ. 1650 ชาวเลบานอน ชื่อ Jacob เปิดร้านกาแฟร้านแรกชื่อ Angle Inn ในออกซ์ฟอร์ด เป็นที่นิยมในหมู่อาจารย์และนักศึกษา

ค.ศ. 1663 เกิดร้านกาแฟร้านแรกในอัมสเตอร์ดัม

ค.ศ. 1671 เปิดร้านกาแฟร้านแรกในเมืองมาเซย์ ประเทศฝรั่งเศส

ค.ศ. 1672 นายปาสคาล ชาวอามาเนีย เปิดร้านกาแฟแห่งแรกในกรุงปารีส

ค.ศ. 1690 มีข้อมูลระบุว่ามีย่านร้านกาแฟในกรุงปารีสมากกว่า 300 ร้าน

ค.ศ. 1720 ร้านกาแฟชื่อ “ฟลอเรน” (Florain) ซึ่งมีชื่อเสียงมากที่สุดที่เวนิส เปิดให้บริการ

ในปี ค.ศ. 1714 เจ้าเมืองอัมสเตอร์ดัม ส่งต้นกาแฟมาถวายเป็นของขวัญแด่พระเจ้ากอลุยส์ที่ 14 ทรงนำมาปลูกในสวนพฤกษศาสตร์กรุงปารีส ด้วยเหตุที่กาแฟไม่ทนความหนาวเย็น จึงทรงสร้างเรือนกระจกเพื่อปลูกกาแฟ นับเป็นเรือนกระจกปลูกพืชเรือนแรกของโลก แต่ไม่มีข้อมูลว่าประสบความสำเร็จมากนักน้อยเพียงไร อย่างไรก็ตามฝรั่งเศสพยายามนำกาแฟไปปลูกในดินแดนภายใต้อาณานิคม โดยเฉพาะที่เกาะบูร์บอง (Bourbon) หรือเกาะลาเรอูเนียนในปัจจุบัน เป็นเกาะภูเขาไฟอยู่ห่างจากเกาะมาดากัสการ์ในมหาสมุทรอินเดียประมาณ 800 กิโลเมตร ซึ่งปรากฏว่า ในปี ค.ศ. 1817 กาแฟให้ผลผลิตจำนวน 1,000 ตัน เป็นกาแฟสายพันธุ์อาราบิก้า ตั้งชื่อพันธุ์ว่า บูร์บอง

กาแฟสู่อเมริกา และละตินอเมริกา

สำหรับในอเมริกา กาแฟเข้ามาสู่ทวีปอเมริกาเมื่อราวปี

ค.ศ. 1655 โดยชาวดัตช์ นำกาแฟจากเนเธอร์แลนด์ เข้ามายังชุมชนชาวดัตช์ในนิวยอร์กหรือ นิวยอร์ก ในช่วงแรกกาแฟมีราคาสูง ในปี ค.ศ. 1670 โดโรธี โจนส์ เปิดร้านกาแฟขึ้นหลายแห่งในบอสตัน นิวยอร์ก และอีกหลายเมือง และคล้อยตามประเทศอื่น ๆ ร้านกาแฟในอเมริกา เป็นสถานที่พบปะพูดคุยกันของ นักการเมือง เจ้าหน้าที่ของอังกฤษ และบุคคลชั้นสูง

จนกระทั่งหลังจากนั้นเกือบ 100 ปี คือปี ค.ศ. 1767 เกิดเหตุการณ์ Boston Tea Party ซึ่งเป็นการประท้วงการเก็บภาษีชาของรัฐบาลอังกฤษ และกลายเป็นสงครามประกาศอิสรภาพของอเมริกา ต่อต้านสินค้าอังกฤษ ชาวอเมริกันจึงหันมาดื่มกาแฟแทนชา ทำให้ชาวอเมริกันเป็นนักดื่มกาแฟด้วย แม้กระทั่งในสงครามกลางเมืองระหว่างฝ่ายเหนือและฝ่ายใต้ ทหารฝ่ายเหนือต้องดื่มกาแฟเป็นเสบียงติดตัวคนละ 8 ปอนด์ โดยมีพ่อค้าชาวฝรั่งเศสและชาวดัตช์ในอเมริกาเป็นผู้นำเข้ามาจากประเทศซึ่งเป็นอาณานิคมของตนแม้กระทั่งปัจจุบัน สหรัฐอเมริกาก็ยังเป็นประเทศผู้นำเข้ามาบริโภคกาแฟของโลก

ก่อนหน้านี้ ในปี ค.ศ. 1718 มีการนำกาแฟต้นแรกไปปลูกในประเทศสุรินัม ซึ่งเป็นดินแดนในปกครองของดัตช์ ถือว่าเป็นการปลูกกาแฟครั้งแรกในทวีปอเมริกา ต่อมาในปี ค.ศ. 1723 กาเบรียล แมททิว เดอ คิว

นายทหารเรือชาวฝรั่งเศสนำกาแฟจากฝรั่งเศส ไปปลูกที่เกาะมาตินิค ประเทศกืออานา ดินแดนอาณานิคมของฝรั่งเศส จน 3 ปีต่อมา กาแฟที่ปลูกเหล่านั้นให้ผลผลิต

หลังจากนั้น ชาวสเปนได้นำกาแฟมาปลูกในอาณานิคมหมู่เกาะอินเดียตะวันตกหลายแห่ง ดังนี้

ค.ศ. 1730 มีการนำกาแฟจากไฮติมาปลูกที่จาไมก้า และสาธารณรัฐโดมินิกัน ซึ่งกาแฟจาไมก้ากลายเป็นกาแฟที่มีชื่อเสียงในเวลาต่อมา

ค.ศ. 1748 มีการนำเมล็ดกาแฟจากสาธารณรัฐโดมินิกัน ไปปลูกที่คิวบา และมีหมอสอนศาสนาชาวสเปนนำเมล็ดกาแฟจากคิวบา ไปปลูกที่กัวเตมาลา และเปอร์โตริโก

ค.ศ. 1779 มีการนำกาแฟเข้ามาปลูกที่ประเทศ คอสตาริกา

ค.ศ. 1783 เริ่มมีการปลูกกาแฟที่หมู่บ้านในหุบเขาคาราคัสของประเทศเวเนซุเอลา

ค.ศ. 1790 เริ่มมีการปลูกกาแฟในเม็กซิโก

ค.ศ. 1825 เริ่มมีการปลูกกาแฟในฮาวาย

ปลายศตวรรษที่ 18 มีการนำกาแฟจากดินแดนในปกครองของ

ฝรั่งเศสมาปลูกครั้งแรกที่เมือง Cucuta ในประเทศโคลัมเบีย ใกล้ดินแดนประเทศเวเนซุเอลา พื้นที่ปลูกกาแฟดังกล่าวเป็นพื้นที่สูง 800- 1,900 เมตรเหนือระดับน้ำทะเล เป็นดินภูเขาไฟ มีความอุดมสมบูรณ์สูง ทำให้กาแฟโคลัมเบียเป็นกาแฟที่มีคุณภาพดีที่สุดแห่งหนึ่งของโลก

บราซิล...แหล่งปลูกกาแฟใหญ่ของโลก

มีความพยายามนำกาแฟจากประเทศกืออานา ของดัตช์และฝรั่งเศส มาปลูกในบราซิล แต่ไม่ประสบผลสำเร็จ เพราะทั้งดัตช์และฝรั่งเศสควบคุมการนำเมล็ดกาแฟออกนอกประเทศ และดินแดนในอาณานิคมอย่างเข้มงวด จนกระทั่งปี ค.ศ. 1718 นายทหารชาวบราซิล ชื่อ ฟรานซิสโก เดอ เมลโล ซึ่งถูกส่งไปเจรจาปัญหาชายแดนกับดัตช์และฝรั่งเศส ได้ทำความสนธิสัญญากับผู้ปกครองกืออานา เมื่อการเจรจาลิ้นสุดลง มีการจัดเลี้ยง และภรรยาผู้ปกครองกืออานา ได้มอบช่อดอกไม้ให้กับเขา ในช่อดอกไม้นั้นมีต้นกาแฟ 5 ต้น และผลกาแฟจำนวน 30 เมล็ดบรรจุในถุงเล็ก ๆ ซ่อนอยู่

เมื่อกลับมาบราซิล ฟรานซิสโก เดอ เมลโล ได้ลาออกจากการเป็นทหาร และไปทำสวนกาแฟอยู่ที่ริมแม่น้ำ Ubituba จนปี ค.ศ. 1727

กาแฟเริ่มให้ผลผลิต และต่อมาปี ค.ศ. 1733 มีการส่งกาแฟจำนวน 50 ถัง ไปยังโปรตุเกส ซึ่งในระยะแรก ๆ ในประเทศบราซิลไม่ค่อยมีคนสนใจที่จะปลูกกาแฟมากนัก เพราะผู้อุตสาหกรรมน้ำตาลจากอ้อยไม่ได้

ต่อมา ความต้องการน้ำตาลจากบราซิลลดลง บราซิลจึงต้องหาพืชอื่นมาปลูกทดแทนอ้อย ประกอบกับต้นศตวรรษที่ 19 ในยุโรป และอเมริกา มีความต้องการกาแฟสูง ในบราซิลเองก็มีพื้นที่ที่เหมาะสมสำหรับปลูกกาแฟ แล้วยังมีแรงงานทาสจำนวนมาก ทำให้มีการขยายพื้นที่ปลูกกาแฟเป็นสวนขนาดใหญ่ (estate) จำนวนมากในเวลาอันรวดเร็ว

ต่อมา มีการเลิกทาส ทำให้เกิดการขาดแคลนแรงงาน ส่งผลให้ผลผลิตกาแฟของบราซิลลดลงอย่างมาก รัฐบาลจึงได้สนับสนุนให้ชาวยุโรป โดยเฉพาะโปรตุเกส และเยอรมัน เข้ามาปลูกกาแฟเป็นสวนขนาดใหญ่ โดยรัฐบาลช่วยเหลือ พร้อมกับมีการบุกเบิกพื้นที่ปลูกใหม่ในแถบรัฐเซาเปาโล และขยายออกไปทางตะวันตกและทางใต้ของประเทศ จนบราซิลกลายเป็นประเทศผู้ผลิตกาแฟรายใหญ่ที่สุดของโลก

กาแฟในเอเชีย

อินเดีย ประมาณ ค.ศ. 1600 นักแสวงบุญชาวอินเดีย ชื่อ บาบา บุตัน ลักลอบนำเมล็ดกาแฟจำนวน 7 เมล็ด มาจากเมืองเมกะประเทศชาอูดีอาราเบีย นำมาปลูกที่เชิงเขาใกล้ย่าน Chikmagalur เมือง Mysore ต่อมากาแฟได้แพร่ไปยังเมืองอื่น ๆ ของอินเดีย จนกระทั่งปี ค.ศ. 1823 อังกฤษ ซึ่งปกครองอินเดีย ได้เข้ามาปลูกกาแฟแบบสวนขนาดใหญ่ หรือ estate ใกล้เคียง เมืองกัลกัตตา และในปี ค.ศ. 1830 มีการสร้างสวนกาแฟที่เป็นระบบอย่างสมบูรณ์แบบแห่งแรกที่เมือง Chilmuglur

ในระยะต่อมาการสร้างสวนกาแฟขนาดใหญ่ขยายไปทางใต้ของอินเดีย โดยเฉพาะในแถบโมเซอร์ และ มัทราส และในปีค.ศ. 1900 มีการนำกาแฟพันธุ์โรบัสต้า จากอินโดนีเซียเข้ามาปลูกในอินเดีย ทำให้ปัจจุบัน อินเดียมีผลผลิตกาแฟทั้งอาราบิก้า และโรบัสต้า

อินโดนีเซีย ในปี ค.ศ. 1696 ผู้จัดการบริษัท ดัตช์อินเดีย ตะวันออก ชื่อ นิโคลัส วิทเสน ได้นำต้นกาแฟจากมาลาบาร์ รัฐเคอราลา ในอินเดีย ไปปลูกที่ Kedawoeng Estate ในเกาะชวา ใกล้ ๆ เมืองปัตตาเวีย หรือ จาร์กาตาร์ ในปัจจุบัน

ต่อมาอีก 3 ปี คือในปี ค.ศ. 1699 เกิดแผ่นดินไหว และน้ำท่วม ทำให้สวนกาแฟได้รับความเสียหาย จึงได้มีการนำกาแฟพันธุ์อาราบิก้า จากมาลาบาร์ ประเทศอินเดีย มาปลูกอีกครั้ง คราวนี้ได้รับการพัฒนาขึ้น จนกระทั่งปี ค.ศ. 1711 มีการนำผลผลิตกาแฟดังกล่าวไปประมูลขายที่ตลาดประมูลสินค้าในเนเธอร์แลนด์

ระหว่างปี ค.ศ.1880 – 1899 มีการระบาดของโรคราสนิมในกาแฟอาราบิก้า จึงมีการเปลี่ยนพันธุ์กาแฟมาเป็นพันธุ์โรบัสต้า และลิเบอริก้า โดยในปี ค.ศ. 1900 มีการส่งต้นกาแฟโรบัสต้าจากประเทศเบลเยียมมายังเกาะชวา และมีการส่งเสริมให้ปลูกไปทั่วอินโดนีเซีย จนกระทั่งมีผลผลิตกาแฟโรบัสต้าส่งออกเป็นลำดับต้น ๆ ของโลกในปัจจุบัน

เวียดนาม มีข้อมูลว่ากาแฟเข้าสู่เวียดนามตั้งแต่ศตวรรษที่ 19 หรือประมาณ 150 ปีมาแล้ว อุตสาหกรรมกาแฟของเวียดนามเฟื่องฟูมาก

ระหว่างศตวรรษที่ 1881 – 1990 โดย เดวิด แลมป์ เขียนไว้ในหนังสือ ลอสแอนเจลิส ไทม์ ประจำเดือนกันยายน 1999 ว่า “อุตสาหกรรมกาแฟที่นี่ เกิดขึ้นเมื่อทศวรรษที่ 1920 เมื่อนักล่าอาณานิคมชาวฝรั่งเศสนำกาแฟมาปลูก แต่หลังจากที่สงครามยุติลงในปี ค.ศ. 1975 รัฐบาลคอมมิวนิสต์ของเวียดนามที่ฮานอย ได้ให้ความสำคัญกับการขยายพื้นที่ปลูกกาแฟเป็นอันดับแรก แต่ไม่ประสบความสำเร็จ เพราะรัฐบาลได้แต่ส่งเสริม หรือสั่งให้ปลูก แต่ไม่ได้มีแนวคิดว่าจะทำอะไรต่อจากนั้น การปลูกกาแฟของเวียดนามจึงประสบความล้มเหลว

กาแฟบูมขึ้นอีกครั้งภายหลังปี ค.ศ. 1989 เมื่อรัฐบาลกำหนดนโยบายใหม่ให้เกษตรกรได้รับผลประโยชน์และมีบทบาทในกระบวนการผลิต รัฐบาลกระตุ้นผู้ปลูกกาแฟด้วยการอุดหนุนการผลิต และและภาษีพิเศษ เมื่อราคาในตลาดโลกตกต่ำกว่าราคาเพดานที่กำหนด จากนั้นนโยบายดังกล่าวส่งผลให้พื้นที่ปลูกกาแฟเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วภายใน 25 ปี พื้นที่ปลูกกาแฟของเวียดนามเพิ่มจาก 40,000 เฮกตาร์ (101,200 ไร่) เป็น 740,000 เฮกตาร์ (1,872,000 ไร่) และในปี 1998 กาแฟทำรายได้ให้ประเทศเป็นมูลค่าลำดับที่ 5 รองจาก ปิโตรเลียม สิ่งทอ รองเท้า และข้าว

ทุกวันนี้ เวียดนามครองอันดับ 2 ของโลกในการส่งออกกาแฟ รองจากประเทศบราซิล เพียงประเทศเดียวเท่านั้น

สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ประมาณปี ค.ศ. 1915 หรือกว่า 100 ปีมาแล้ว นักล่าอาณานิคมชาวฝรั่งเศสเป็นผู้นำกาแฟจำนวนหนึ่งมาปลูกบริเวณทางภาคเหนือของลาว แต่ไม่ประสบความสำเร็จ จึงได้แสวงหาที่ใหม่ และได้ศึกษาพบว่าทางใต้ของลาว เมื่อหลายล้านปีมาแล้วเป็นบริเวณภูเขาไฟ ซึ่งจะทำให้ดินมีความอุดมสมบูรณ์ เต็มไปด้วยแร่ธาตุที่เหมาะสมสำหรับการปลูกกาแฟ โดยเฉพาะที่ราบสูง โบลาเวน พื้นที่ดังกล่าวจึงเป็นพื้นที่แรกที่เริ่มมีการปลูกกาแฟในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาวอย่างจริงจัง

ที่ราบสูงโบลาเวน คือพื้นที่ของเมืองปากซอง ที่สามารถปลูกผักได้ตลอดทั้งปี ไม่เพียงแต่มีดินที่อุดมสมบูรณ์ไปด้วยธาตุอาหารของพืชเท่านั้น แต่ยังมีความสูงจากระดับน้ำทะเล 800 - 1,350 เมตร และมีภูมิอากาศที่เย็นสบายตลอดปีด้วย

ปุ๋ยตรารถเก๋ง
 ปุ๋ยเคมีเต็มสูตร พลสมชิลิก้า
เพิ่มผลผลิต 30-100 %

ปุ๋ยรถเก๋ง
เจ๋ง..จริง..!!!

พิสูจน์ด้วยตัวคุณเอง..ที่ตัวแทนจำหน่ายทั่วประเทศ
ที่ร้านตัวแทนจำหน่ายทั่วประเทศ

ผลิต และจำหน่ายโดย..

บริษัท ยู-เอโกร จำกัด

30 ซ.รังสิต-นครนายก 51 ถ.รังสิต-นครนายก ต.ประชาธิปัตย์
 อ.ธัญบุรี จ.ปทุมธานี 12130 โทร. 095-2521317

: u-agro

: ปุ๋ยรถเก๋ง

www.ปุ๋ยรถเก๋ง.com

เกษตรกรลาว ปลูกกาแฟทั้งพันธุ์โรบัสต้า และอาราบิก้า ที่ปากช่องมาอย่างต่อเนื่อง จนกระทั่งเกิดสงครามกลางเมือง หรือสงคราม ระหว่างฝ่ายคอมมิวนิสต์ กับรัฐบาลลาว ระหว่างปี ค.ศ. 1953 – 1975 ปากช่อง เป็นส่วนหนึ่งของสนามรบ พื้นที่ปลูกกาแฟถูกทำลายไปเป็น จำนวนมาก แต่หลังจากสงครามสงบได้พักใหญ่ ๆ มีคนสนใจกลับมาฟื้นฟู การปลูกกาแฟอีกครั้ง โดยบริษัทเอกชนในเมืองปากเซ เข้ามาปลูกกาแฟ ที่ดอยเหือง เป็นการปลูกกาแฟที่ไม่ได้นำเทคโนโลยีใด ๆ มาใช้

ต่อมาในปี ค.ศ. 2000 สหกรณ์การเกษตรชื่อ Jhai Coffee Farmer Cooperative ร่วมกับมูลนิธิ California Based Jhai Foundation และ Thanksgiving Coffee ของสหรัฐอเมริกา ได้ส่งเสริม ให้สมาชิกของสหกรณ์ ซึ่งเป็นคนท้องถิ่น อาศัยอยู่ที่ไร่ราบสูงโบลาวเนน ปลูกกาแฟ โดยมีการนำเครื่องจักรกลการเกษตรมาช่วย มีการแนะนำ สายพันธุ์กาแฟที่ดี รวมทั้งหาช่องทางการตลาด และ ประกันราคาผลผลิต กาแฟที่กิโลกรัมละ 19,000 กีบ (ประมาณ 70 บาท) ดำเนินการให้การ สนับสนุนจนเกษตรกรสามารถช่วยเหลือตนเองได้ และมีผลผลิตส่งออก ไปยังฝรั่งเศส และเวียดนาม

ปัจจุบันแหล่งปลูกกาแฟที่สำคัญของลาว คือ เมืองปากช่อง แขวงจำปาสัก ซึ่งได้รับสมญานามว่า “เมืองกาแฟ” (Coffee Town) กาแฟที่ปลูกมี 3 สายพันธุ์ คือ อาราบิก้า โรบัสต้า และ เอ็กซ์เซลล่า โดยเฉพาะสายพันธุ์อาราบิก้าที่ปลูกในพื้นที่เมืองปากช่อง เป็นกาแฟที่มี คุณภาพดีเป็นที่ชื่นชอบของนักดื่มกาแฟ และในการประกวดรสชาติกาแฟ ในระดับโลก กาแฟอาราบิก้าของลาวติดอันดับ 1 ใน 3 ของกาแฟที่มี รสชาติเยี่ยมของโลก

กลุ่มดาวเรือง เป็นนักธุรกิจของลาว ซึ่งผลิตและส่งออกกาแฟ รายใหญ่ที่สุดของลาว ภายใต้แบรนด์ “Dao Coffee” ที่รู้จักกันดี กลุ่มดาวเรืองสร้างโรงงานผลิตกาแฟสำเร็จรูปแห่งแรกขึ้นที่ลาวเมื่อปี ค.ศ. 2010 ตั้งอยู่ที่เมืองบาเจียงจะเลนสูง ทางตะวันออกของเมือง ปากช่อง ผลิตกาแฟสำเร็จรูปส่งออกไปยังประเทศต่าง ๆ

การปลูกกาแฟในสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว นอกจากเกษตรกร หรือนักธุรกิจชาวลาเองแล้ว ยังมีชาวต่างชาติจาก ประเทศเพื่อนบ้าน เข้าไปเช่าพื้นที่ทำสวนกาแฟขนาดใหญ่ด้วย เช่น บริษัท ปากช่องโฮแลนด์ จำกัด ของนักธุรกิจเครื่องดื่มรายใหญ่ของไทย ได้เช่า สัมปทานที่ดินบริเวณที่ราบสูงโบลาวเนน เกือบ 2 หมื่นไร่ จากรัฐบาลลาว เพื่อปลูกกาแฟสายพันธุ์อาราบิก้า นอกจากนี้ยังมี โอลาม กรุป (Olam Group) ซึ่งเป็นกลุ่มบริษัทสินค้าเกษตรยักษ์ใหญ่ของสิงคโปร์ ก็เข้ามา ปลูกกาแฟในลาวด้วยเช่นกัน โดยมีเป้าหมายจะผลิตให้ได้ปีละ 7,500 ตัน

ข้อมูลเมื่อปี ค.ศ. 2014 พื้นที่ปลูกกาแฟของลาวมี 130,000 เฮกแตร์ (ประมาณ 806,000 ไร่) ในเมืองปากช่อง แขวงจำปาสัก เมือง เล่างาม แขวงสาละวัน และเมืองท่าแตง แขวงเซกอง มีผลผลิตรวมประมาณ 87,000 ตัน และคาดว่า ปริมาณผลผลิตจะเพิ่มขึ้นเป็น 120,000 ตัน และ 280,000 ตัน ในปี ค.ศ. 2020 และ 2025 ตามลำดับ และคาดว่าจะขยาย พื้นที่ปลูกกาแฟในเขตหลวงพระบาง แขวงหัวพัน และเชียงขวาง

กาแฟสู่ประเทศไทย

มีบันทึกว่า ไทยเราปลูกกาแฟมาตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา แต่มาเป็นที่นิยมและรู้จักกันมากขึ้นในสมัยพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 3 แห่งกรุงรัตนโกสินทร์ โดยในสมัยนั้นมีการติดต่อค้าขายกับต่างประเทศ ทั้งอังกฤษ และเนเธอร์แลนด์ มีการนำกาแฟมาทดลองปลูกในพระบรมมหาราชวัง และนำเมล็ดกาแฟไปเพาะแจกจ่ายให้เสนาบดีนำไปปลูกกัน

มีเรื่องเล่าว่า ในสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 4 สมเด็จพระเจ้าพระยาบรมมหาประยูรวงศ์ (ดิศ บุนนาค) ผู้สำเร็จราชการแผ่นดินสมัยนั้น ท่านมีสวนกาแฟของตนเอง เมื่อครั้งเซอร์ จอห์น เบาว์ริง ราชทูตอังกฤษ เข้ามาเจรจาการค้ากับรัฐบาลไทย ท่านได้มอบกาแฟให้ราชทูตนำกลับไปถึง 3 กระสอบ อนุমানได้ว่า กาแฟในสมัยนั้น แพร่หลายเฉพาะในรั้วในวังเท่านั้น

ต่อมามีการติดต่อค้าขายกับชาวต่างชาติมากขึ้น และมีชาวต่างชาติเข้ามาเผยแพร่ศาสนา การดื่มกาแฟ และรับประทานอาหารเข้าแบบฝรั่งจืดค่อย ๆ แทรกเข้าสู่วิถีชีวิตประจำวันของคนไทยบางกลุ่ม จนกระทั่งมีร้านกาแฟร้านแรกเกิดขึ้นที่สี่กั๊กพระยาศรี ชื่อร้าน “Red Cross Tea Room” มีชาวอเมริกันเป็นเจ้าของ ต่อมาในสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 5 มีร้านขายของชำเกิดขึ้นชื่อ “ตุงฮุสโตร” ที่ร้านนี้มีกาแฟ “ตุงฮุ” วางจำหน่ายเป็นครั้งแรก

ในสมัยรัชกาลพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 6 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้สร้างร้านกาแฟชื่อ “นรสิงห์” ขึ้นบริเวณลานพระบรมรูปทรงม้า มุมถนนศรีอยุธยา ไว้สำหรับเป็นที่พักผ่อนหย่อนใจ และพบปะกัน มีกาแฟ และของว่าง บริการ มีการบรรเลงดนตรีให้ฟัง แต่ต้องเลิกกิจการไปในเวลาไม่นานนัก เพราะลูกค้ามีแต่บรรดาชนชั้นสูงในสมัยนั้น ประชาชนทั่วไปไม่กล้าเข้าไปใช้บริการ

ในสมัยพระบาทสมเด็จพระปกเกล้าเจ้าอยู่หัว รัชกาลที่ 7 มีร้านกาแฟเกิดขึ้นในพระนครอีกหลายแห่ง ส่วนใหญ่เป็นร้านของคนจีนที่เคยเป็นลูกจ้างในกัศตาคารฝรั่งที่เคยชงกาแฟมาก่อนจนมีความชำนาญ จนลาออกจากการเป็นลูกจ้างมาตั้งร้านของตนเอง ร้านกาแฟที่มีชื่อเสียงในสมัยนั้นเช่น ร้านออนลือก หยุน ย่านวังบูรพา ร้านเอี้ยะแซ แถวตลาดเก่าเยาวราช เป็นต้น

สำหรับการปลูกกาแฟในประเทศไทย แบ่งออกเป็น 2 ภูมิภาค คือภาคใต้ กาแฟสายพันธุ์โรบัสต้า และ ภาคเหนือ เป็นกาแฟสายพันธุ์อาราบิก้า

สันนิษฐานว่า พ่อค้าชาวต่างชาติ หรือ ชาวอังกฤษ จากแหลมมาลายู เข้ามาทางภาคใต้เพื่อนำสินค้ามาแลกเปลี่ยนกับพ่อค้าชาวไทย หนึ่งในสินค้าเหล่านั้นคือ กาแฟ ต่อมาชาวไทยมุสลิมชื่อ นายตีหมุน เป็นผู้นำเมล็ดกาแฟมาจากต่างประเทศมาปลูกครั้งแรกที่ตำบลบ้านโหนด อำเภอสะบ้าย้อย จังหวัดสงขลา เมื่อปี พ.ศ. 2447 เข้าใจว่าเป็นกาแฟที่นำมาจากอินโดนีเซีย เพราะช่วงนั้นตรงกับยุคที่อินโดนีเซียตื่นตัวในการปลูกกาแฟสายพันธุ์โรบัสต้า ซึ่งพ่อค้าชาวต่างชาติ หรือชาวอังกฤษ นำมาจากจาไมก้า นำมาขยายพันธุ์ที่เกาะชวา เพื่อเพิ่มปริมาณผลผลิตไว้ค้าขายหรือแลกเปลี่ยนสินค้ากับประเทศต่าง ๆ จึงเชื่อกันว่าต้นกาแฟที่สะบ้าย้อยคือต้นแม่พันธุ์ของกาแฟโรบัสต้าต้นแรกของประเทศไทย ที่ต่อมาได้แพร่ขยายไปตามจังหวัดต่างๆ ทางภาคใต้ของไทย

ภาคเอกชนที่มีบทบาทสำคัญในการส่งเสริมการปลูกกาแฟโรบัสต้าในภาคใต้ คือ บริษัท เนสท์เล่ จำกัด โดยได้จัดตั้งศูนย์รับซื้อเมล็ดกาแฟสองแห่งคือที่อำเภอสวี จังหวัดชุมพร ในปี พ.ศ. 2535 และที่อำเภอท่าแซะ จังหวัดชุมพรในปี พ.ศ. 2542 เพื่อรับซื้อเมล็ดกาแฟจากชาวสวนกาแฟโดยตรง นอกจากนี้ยังได้ถ่ายทอดความรู้และวิทยากรต่างๆ แก่ชาวสวนกาแฟ ณ แหล่งผลิต รวมทั้งจัดทำแปลงสาธิตการตัดแต่งต้นกาแฟ การอบรมเกษตรกรในพื้นที่ รวมถึงการให้ความรู้แก่ชาวสวนกาแฟผ่านทางสื่อวิทยุท้องถิ่น และการจัดทำวารสารกาแฟเป็นประจำทุก 3 เดือน

ยิ่งไปกว่านั้นยังได้ทดสอบสายพันธุ์กาแฟโรบัสต้า ณ แปลงรวบรวมสายพันธุ์ เพื่อทดสอบหาสายพันธุ์ที่แข็งแรงทนทานต่อโรคให้ผลผลิตต่อไร่สูง และเหมาะสมสำหรับการเพาะปลูกในประเทศไทย

ในปี พ.ศ. 2547 เนสท์เล่ ได้จัดทำ “โครงการผลิตต้นกล้ากาแฟพันธุ์โรบัสต้า” ขึ้นโดยร่วมกับศูนย์วิจัยและพัฒนานเนสท์เล่ เมืองตูร์ ประเทศฝรั่งเศส เพื่อผลิตและกระจายต้นกล้ากาแฟโรบัสต้าสายพันธุ์ดีให้ผลผลิตสูง มีความสม่ำเสมอสู่เกษตรกร เป็นการยกระดับคุณภาพชีวิตของเกษตรกรให้ดีขึ้นและช่วยสร้างความเข้มแข็งของชุมชน

เนสท์เล่ได้คัดเลือกสายพันธุ์กาแฟโรบัสต้าที่ดีที่สุดสำหรับ

ประเทศไทย ทั้งหมด 9 สายพันธุ์ เพื่อผลิตต้นกล้าพันธุ์ดีของสายพันธุ์เหล่านี้ กระจายไปสู่เกษตรกรกว่า 3,000 ราย ในพื้นที่ปลูกกาแฟในจังหวัดภาคใต้ของประเทศไทย ได้แก่ ชุมพร ระนอง ประจวบคีรีขันธ์ สุราษฎร์ธานี กระบี่ นครศรีธรรมราช พังงา และบางพื้นที่ในภาคตะวันออก เช่น จังหวัดจันทบุรี สายพันธุ์กาแฟที่คัดเลือกนี้สามารถให้ผลผลิตมากกว่าสายพันธุ์เดิม และมีลักษณะเด่นที่คัดเลือกให้ผลผลิตสม่ำเสมอทุกปี ระบบรากแข็งแรง ทรงพุ่มดี ออกดอกและติดผลพร้อมกัน ทำให้เก็บเกี่ยวง่าย และยังคงทดสอบเพื่อหาสายพันธุ์ที่เหมาะสมกับการเพาะปลูกในประเทศอย่างต่อเนื่อง

สำหรับกาแฟสายพันธุ์อาราบิก้า นั้น ตามประวัติกล่าวว่าในปี พ.ศ. 2493 มีบันทึกของพระสารสาสน์พลขันธ์ (เยโรราโม เอมิลีโอ เยรีนิ) ซึ่งเป็นชาวอิตาลี ระบุว่า มีการนำกาแฟอาราบิก้าไปปลูกที่จันทบุรี เรียกกันต่อมาว่า “กาแฟจันทบุรี” หลังจากนั้น นายสมบุรณ์ ณ ถลาง ได้นำเข้ากาแฟอาราบิก้า 4 พันธุ์ คือ Typica, Bourbon, Caturra และ Mundo Novo นำมาปลูกไว้ที่สถานีทดลองพืชสวนฝาง สถานีทดลองพืชไร่แม่โจ้ จังหวัดเชียงใหม่ และสถานีทดลองพืชสวนดอยมูเซอ จังหวัดตาก

ต่อมา เกิดโรคราสนิมระบาด ทำให้ต้นกาแฟส่วนใหญ่ตาย ในปี พ.ศ. 2512 โครงการหลวงภาคเหนือโดยความร่วมมือกับกรมวิชาการเกษตร ทดลองนำกาแฟอาราบิก้า พันธุ์ Blue Mountain จากประเทศปาปัวนิวกินี ไปให้ชาวเขาปลูกบนดอยในจังหวัดเชียงใหม่ เพื่อส่งเสริมให้ชาวเขาหันมาปลูกกาแฟอาราบิก้าเสริมรายได้แทนการปลูกฝิ่นกันอย่างจริงจัง ปรากฏว่าเจริญเติบโตได้ดีให้ผลผลิตเป็นที่น่าพอใจแต่ก็ยังเป็นโรคอยู่

ในปี พ.ศ. 2517 พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช รัชกาลที่ 9 เสด็จพระราชดำเนินเยี่ยมเยียนราษฎรที่หมู่บ้านมูเซอสามปอย อำเภอแม่สลด จังหวัดตาก ทรงมีกระแสรับสั่งว่า ที่ดินบริเวณนี้น่าจะเหมาะสมสำหรับการปลูกกาแฟ ถ้าส่งเสริมและสอนให้ชาวเขารู้จักวิธีการปลูกและบริหารจัดการที่ดี จะกลายเป็นแหล่งปลูกกาแฟพันธุ์อาราบิก้า ที่แตกต่างจากทางภาคใต้

ดังนั้นในระหว่างปี พ.ศ. 2517 - 2522 กรมวิชาการเกษตร โดยการสนับสนุนจากกระทรวงเกษตรของสหรัฐอเมริกา ผ่านทางโครงการหลวงภาคเหนือ จึงได้ทำการศึกษาค้นคว้าวิจัยเพื่อหาพันธุ์กาแฟอาราบิก้าที่สามารถต้านทานโรคราสนิมที่ระบาดในแหล่งปลูกภาคเหนือของไทย

ต่อมาในปี พ.ศ. 2525 พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เสด็จทอดพระเนตรแปลงกาแฟที่ขุนวาง (ศูนย์วิจัยเกษตรหลวงเชียงใหม่

ในปัจจุบัน) และทรงมีพระราชดำริให้กรมวิชาการเกษตรพัฒนาสายพันธุ์กาแฟที่เหมาะสมกับสภาพที่สูงของประเทศไทย เพื่อปลูกทดแทนฝิ่นนับแต่นั้นเป็นต้นมากรมวิชาการเกษตรก็ทำการศึกษาวิจัยอย่างจริงจังตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 ได้มีการวิจัยและพัฒนากาแฟอาราบิก้าที่ต้านทานโรคราสนิมสายพันธุ์คาติมอร์ CIFIC 7963-13-28 จนได้พันธุ์กาแฟคาติมอร์ “เชียงใหม่ 80” ในปี พ.ศ. 2550 ที่ปลูกแพร่หลายไปทั่วดอยต่าง ๆ เป็นที่ยอมรับคุณภาพในปัจจุบัน

ด้วยพระวิสัยทัศน์ที่กว้างไกล ของในหลวงรัชกาลที่ 9 จากต้นกาแฟ 1 ต้น จึงแพร่หลายไปทั่วดอยต่าง ๆ ทางภาคเหนือ และกรมวิชาการเกษตรได้ใช้เวลานานนับปี เพื่อวิจัยและพัฒนากาแฟถ่ายทอดความรู้ทางวิชาการเทคโนโลยีต่าง ๆ จนได้ผลผลิตกาแฟเป็นที่ยอมรับคุณภาพในระดับชั้นนำของโลก ไม่ว่าจะเป็นผลิตภัณฑ์กาแฟดอยคำของมูลนิธิโครงการหลวง กาแฟดอยตุง กาแฟโครงการพระราชดำริหลายโครงการ ที่สมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ได้มีพระราชเสาวนีย์ให้ปลูกตามดอยต่าง ๆ

นอกจากนี้ยังมีกลุ่มเกษตรกรที่ปลูกและผลิตกาแฟที่สำคัญ ได้แก่ ดอยช้าง ปางขอน สันเจริญ ห้วยฮ่อม เป็นต้น อาจกล่าวได้ว่ากรมวิชาการเกษตร กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ มีส่วนสำคัญในการผลักดันการพัฒนากาแฟของไทยสู่กาแฟคุณภาพชั้นนำของโลก

สำหรับการผลิตกาแฟของไทยในปัจจุบัน จากข้อมูลของสำนักงานเศรษฐกิจการเกษตรระบุว่าในปี พ.ศ. 2559 มีเนื้อที่ให้ผลผลิต 254,947 ไร่ และมีปริมาณผลผลิต 30,579 ตัน ซึ่งมีแนวโน้มลดลงอย่างต่อเนื่องในรอบ 5 ปี ทั้งพื้นที่ปลูกและปริมาณผลผลิตเนื่องจากเกษตรกรปรับเปลี่ยนไปปลูกยางพารา ปาล์มน้ำมัน และ ไม้ผล เช่นทุเรียน ซึ่งให้ผลตอบแทนสูงกว่า

จึงน่าห่วงว่าในขณะที่ความต้องการบริโภคกาแฟมีสูง แต่ปริมาณผลผลิตที่ผลิตได้ภายในประเทศมีน้อยไม่เพียงพอ การนำเข้ากาแฟจึงมีมากขึ้นอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ถ้าเดินตามทางค้าปลีกทั้งหลาย บนชั้นกาแฟจะเห็นกาแฟสำเร็จรูปหลากหลายยี่ห้อ มีทั้งของในและต่างประเทศ ขณะเดียวกัน ร้านกาแฟก็ยังคงเกิดขึ้นเรื่อย ๆ และอยู่ได้ เพราะความนิยมดื่มกาแฟมีมากโดยเฉพาะวัยรุ่น ที่มีร้านกาแฟเป็นจุดนัดพบ

ยังมีเรื่องราวดี ๆ ของกาแฟมานำเสนออีกมาก...โปรดติดตาม

การประชุมการพัฒนาอุตสาหกรรมกาแฟในอาเซียน ครั้งที่ 1

วันที่ 22 - 25 พฤศจิกายน 2561

ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบ พระชนมพรรษา จังหวัดเชียงใหม่

www.aseancoffeeconference.com

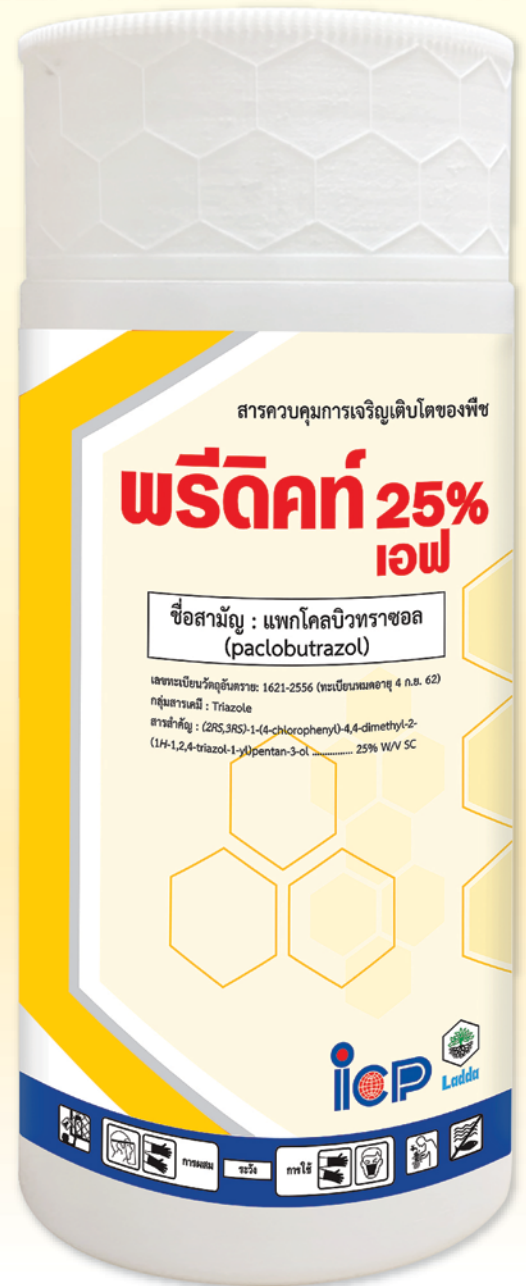
สารควบคุมการเจริญเติบโตของพืช

พรีดิกต์ 25% เอฟ

สูตรน้ำ ของแท้

สารเร่งทุเรียนออกนอกฤดู

บริษัท ไอ ซี พี ลัตตา จำกัด

42 อาคารส่งเสริมประกันภัย ชั้น 5 ถนนสุรวงศ์ แขวงสีพระยา เขตบางรัก กรุงเทพฯ 10500

โทร. 0-2029-9888 แฟกซ์ 0-2029-9886-7 E-mail : contact@icpladda.com

www.icpladda.com

f @ICPLadda

@ladda

ล่องใต้ไปเที่ยวตราง

เริ่มต้นปีใหม่ พุทธศักราช 2561 รวบรวมพลพรรคนักเที่ยว ได้ 18 ชีวิต เดินทางลงใต้เที่ยวทะเลทางฝั่งอันดามัน จังหวัดที่เลือกแล้ว คือ ตรัง ซึ่งเป็นจังหวัดที่ไม่ค่อยอยู่ในเป้าหมายของการเที่ยวเกาะ หรือ เที่ยวทะเลเท่าไรนัก แต่ครั้งนี้มีคนจุดประกายอยากไปเที่ยว “เกาะรอก” แม้แต่ชื่อเกาะก็เพิ่งจะเคยได้ยิน....

เรื่องของเรื่อง คือ มีเพื่อนไปเที่ยวงานไทยเที่ยวไทย หรืออะไร ทำนองนี้แหละ ที่การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยจัดขึ้น ซึ่งจะมีบริษัท หรือ ผู้ประกอบการโรงแรมและ รีสอร์ท ทั้งหลาย มาออกบูธ ขายที่พัก และ ขายทัวร์ เพื่อนคนนี้ก็ไปติดใจรีสอร์ทแห่งหนึ่งที่เกาะลิบง อำเภอกันตัง จังหวัดตรัง คนที่มานำเสนอบริการเป็นเด็กหนุ่ม ชื่อ “โบ๊ท” หลานเจ้าของ รีสอร์ท จึงได้คุยกันถึงสถานที่ท่องเที่ยว มีการเสนอสถานที่เที่ยวและบริการอำนวยความสะดวกต่าง ๆ เช่น รถรับจากสนามบิน เรือเที่ยวเกาะ ที่พักบนเกาะ อาหารการกินต่าง ๆ สถานที่ท่องเที่ยวแห่งหนึ่ง ที่น่าสนใจ คือ “เกาะรอก” ที่มีน้ำทะเลใส เชียว มีปะการังและฝูงปลา เมื่อตกลง ราคากันได้แล้ว เพื่อนก็ชักชวนเพื่อนฝูง พร้อมทั้งจับจองเที่ยวบิน ที่ถูกที่สุด

พวกเรากำหนดวันเที่ยว และจองเที่ยวบินกันล่วงหน้า หลายเดือน จนบางคนลืมไปแล้วว่ามีโปรแกรมเที่ยวกัน พอใกล้วัน เพื่อนกลุ่มก่อนการก็ไลน์เตือนให้ออนเงินค่าโน้น นี นั่น พร้อมทั้งทำโปรแกรมเที่ยวส่งให้เพื่อน ๆ พลพรรคนักเที่ยวได้เตรียมตัว

เกาะรอก

เดิมที่เรากำหนดพักค้างที่เกาะรอก วันที่ 2 ของการเดินทาง แต่มีประกาศกรมอุตุนิยมวิทยา ว่าจะมีพายุและคลื่นลมแรงในวันที่เราจะเดินทาง เพื่อนกลุ่มผู้ก่อการจึงขอเลื่อนวันไปเกาะรอกเป็นวันแรก พอลง เครื่องบินที่ท่าอากาศยานตรัง ก็ตรงไปลงเรือที่ท่าเรือกันตัง ไปเกาะรอก ทันที

เราไปถึงท่าอากาศยานตรัง ประมาณ 9.30 น. มีรถตู้มารับ คณะของเรา 2 คัน พาตรงไปที่ท่าเรือปากเม็ง นั่งเรือขนาดกลาง ตรงไป

เกาะรอก ซึ่งใช้เวลาประมาณ 2 ชั่วโมง ทะเลเรียบดี แต่มีฝนตกเล็กน้อย ตลอดทาง ฟ้าครึ้ม ไม่มีแดด

ถึงเกาะรอก ประมาณบ่ายโมง รู้สึกแปลกใจ มีเรือจอดอยู่ชายฝั่ง หลายลำ และมีฝรั่งต่างชาติอยู่เต็มเกาะ ขณะไปถึงเกาะฝนยังตกอยู่ “โบ๊ท” ซึ่งเป็นผู้ดูแลคณะของเราไปติดต่อเจ้าหน้าที่อุทยานฯ เพื่อนำคณะของเราเข้าที่พัก ที่พักของที่นี่ส่วนใหญ่เป็นเต็นท์ขนาดใหญ่นอนได้ 2 คน มีที่นอน หมอน และผ้าห่มให้ และมีบ้านพัก เป็นห้อง ๆ ซึ่งมีอยู่ไม่กี่ห้อง และมีแขกพักอยู่แล้ว คณะของเราจึงมาได้เพียง 3 ห้อง ให้ผู้หญิง 13 คนพัก ส่วนผู้ชาย 5 คน ให้ไปนอนเต็นท์ ส่วนใครจะนอนเต็นท์นอนคู่ ให้ไปเลือกกันเอง

โบ๊ท จัดอาหารให้คณะของเราทุกวัน ทั้งเช้า กลางวัน เย็น ที่เกาะรอกนี้ก็เช่นกัน อาหารกลางวันที่โบ๊ท จัดมาอร่อยมาก เพราะหลายคนหิว หลังจากทานข้าวกลางวันกันแล้ว ฝนยังไม่หยุดตก ประมาณเกือบ 4 โมงเย็น ฝรั่งที่เราเห็นเดินเล่นชายหาดบ้าง และหลบฝนที่โรงอาหารบ้าง ต่างทยอยนั่งเรือกลับ จนเหลืออยู่ไม่กี่คน แทบจะเป็นเกาะสำหรับคณะเราเพียงกลุ่มเดียว ทราบจากโบ๊ทว่า บรรดานักท่องเที่ยวเหล่านี้ มาเที่ยวแบบ one day trip

เกาะรอก เป็นเกาะที่มีพื้นที่อยู่ในจังหวัดกระบี่และตรัง อยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา ซึ่งในหมู่เกาะลันตานี้ ประกอบด้วยเกาะต่าง ๆ ถึง 25 เกาะ แบ่งออกเป็น 4 กลุ่ม คือ กลุ่มเกาะรอก กลุ่มเกาะห้า กลุ่มเกาะโหล่ง และกลุ่มเกาะลันตา

กลุ่มเกาะรอก ประกอบด้วย เกาะรอกนอก และเกาะรอกใน ขนาดใกล้เคียงกันทั้งสองเกาะ โดยเกาะรอกนอก เป็นที่ตั้งของหน่วย

พิทักษ์อุทยานแห่งชาติหมู่เกาะลันตา 1 (ลต.1) มีบริการที่พัก และกางเต็นท์ มีร้านอาหาร และห้องอาบน้ำ/ห้องสุขา พื้นที่เกาะรอกนอกมีส่วนที่เป็นยอดเขาสูงที่สุด 156 เมตรจากระดับน้ำทะเล บริเวณระหว่างช่องเขาจะมีที่ราบกว้างๆ 2 แห่ง คือ ช่องเขาหาดทะเลลู และอ่าวม่านไทร อ่าวว่าโค้งเป็นรูปเกือกม้า มีจุดชมวิวบนหน้าผา เรียกว่า ผาเสม็ดแดง เนื่องจากมีต้นเสม็ดแดงขึ้นอยู่ริมหน้าผา นอกจากเป็นจุดชมวิวแล้ว น่าจะเป็นพื้นที่หนีคลื่นสึนามิตัวด้วย เพราะเห็นมีลูกศรชี้เส้นทางหนีคลื่นมาทางนี้

ส่วนเกาะรอกใน มีสภาพทั่วไปเป็นหินผาสูงชัน มีโขดหินที่ถูกกัดกร่อนมาเป็นเวลานาน อีกด้านเป็นหน้าผาทอดยาว ยอดเขาที่สูงที่สุด 208 เมตรจากระดับน้ำทะเล มีหาดศาลเจ้า เป็นหาดเดียวของเกาะ ทะเลหน้าหาดศาลเจ้าเป็นแหล่งดำน้ำดูปะการัง และฝูงปลาที่สวยงามตามข้อมูลของอุทยานฯ ระบุว่า สภาพธรรมชาติของหมู่เกาะรอกนี้อยู่ในช่วงอายุ 345 – 230 ล้านปีมาแล้ว

เช้าวานรุ่งขึ้น ฝนหยุดตก เห็นพระอาทิตย์ขึ้นริมทะเล พวกเราใจชื้น เพราะหมายถึงว่า จะได้ดำน้ำดูปะการัง และเดินทางกลับโดยสวัสดิภาพ ไม่ต้องเจอคลื่น ลมแรง และฝน หลังอาหารเช้า ซึ่งเป็นข้าวต้มปลาแสนอร่อยแล้ว ได้เดินเล่นชายหาดที่มีทรายขาวละเอียดเนียนเหมือนเดินบนแป้ง ยืนบนสะพานเทียบเรือ เห็นฝูงปลาสีส้มสวยงาม

ประมาณ 9 โมงเช้า ไปทักพาพวกเราออกจากเกาะรอกนอก นั่งเรือวนไปหน้าหาดทรายที่เกาะรอกใน เพื่อให้เราได้ดำน้ำดูปะการังกันอย่างสนุกสนาน ก่อนจะนั่งเรือต่อไปให้ถึงเกาะลิบในเวลาไม่เย็นมากนัก เพื่อหลีกเลี่ยงพายุฝน และคลื่นลมแรง ทราบในภายหลังว่าเย็นนั้นพายุฝนเข้าเกาะรอกจนกระทั่งเช้า...รอดตัวไป.....

เกาะลันเต - เกาะกระดาน

อย่างที่บอกไว้แต่แรกแล้วว่า โบ้ท เป็นหลานของเจ้าของรีสอร์ทที่เกาะลันเต ซึ่งคณะของเราใช้บริการที่พักและนำเที่ยวสำหรับการท่องเที่ยวในครั้งนี้ เราจึงพักที่รีสอร์ทของโบ้ท 2 คืน ซึ่งโบ้ทได้แถมพิเศษให้ทุกคนคือ การนวดแผนไทยให้สมาชิกในกลุ่มของเราคนละ 1 ชั่วโมงจะนวดตัว หรือนวดเท้า ได้ทั้งนั้น หมอนวดก็เป็นชาวเกาะลันเต แม่ และลูกสาว ที่ร่ำเรียนมาจากโรงเรียนฝึกอาชีพบนเกาะนั่นเอง

เกาะลันเต ตั้งอยู่บริเวณปากแม่น้ำตรัง และแม่น้ำปะเหลียน เป็นเกาะที่ใหญ่ที่สุดของจังหวัดตรัง และมีฐานะเป็นตำบล อยู่ในเขตปกครองของอำเภอกันตัง ประกอบด้วย 3 หมู่บ้าน คือ บ้านพร้าว บ้านตูปะเต และบ้านหลังเขา เกาะลันเตมีพื้นที่ประมาณ 25,000 ไร่รอบ ๆ มีแหลมและหาดหลายแห่ง ประชากรส่วนใหญ่นับถือศาสนาอิสลาม เป็นเกาะที่สะอาดที่รอดพ้นจากสึนามิ เมื่อปี 2547 เนื่องจากด้านหน้าเกาะมีแนวหินทอดยาวกั้นทิศทางของคลื่นยักษ์เอาไว้ (จากคำบอกเล่าของชาวเกาะลันเต)

เช้าวันรุ่งขึ้น เรามีโปรแกรมเที่ยวเกาะกระดาน โดยนั่งเรือไปประมาณ 30 นาที แวะดำน้ำ และว่ายน้ำดูปะการังกันก่อนที่จะขึ้นฝั่งที่ชายหาดเกาะกระดานเพื่อรับประทานอาหารกลางวัน วันนั้นเป็นวันเสาร์ และเป็นวันเด็ก มีเรือใหญ่ 2 ชั้น เทียบท่าที่เกาะกระดาน พร้อมเด็กนักเรียนชั้นมัธยมจำนวนกว่า 100 คน มากับครู เหมือนกับจะมาสอนดำน้ำกัน เด็ก ๆ จึงเต็มหาด รวมทั้งชาวต่างชาติ ที่เล่นน้ำ และอาบแดดอีกจำนวนไม่น้อย เกาะกระดานในวันนั้นจึงดูคึกคักมากไปหน่อย

เกาะกระดาน อยู่ห่างตะวันตกของเกาะลันเต ได้ชื่อว่าเป็น

เกาะกระดาน

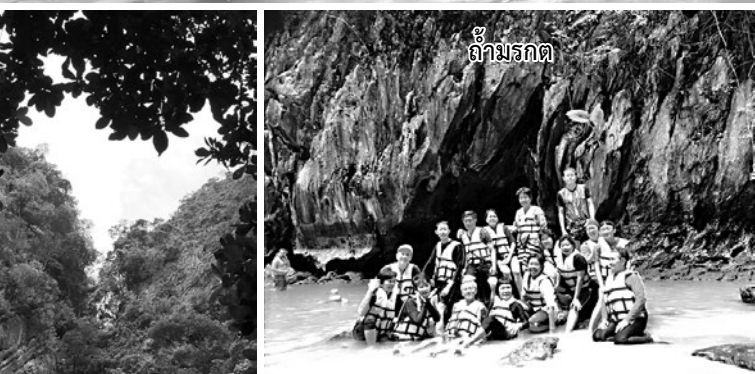

ชายหาดเกาะกระดาน

เข้แถวเกาะหลังกันเตรียมเข้าถ้ำมรกต

ถ้ำมรกต

เกาะที่มีชายหาดสวยที่สุดของทะเลตรัง ดูจากภาพถ่ายของการท่องเที่ยวที่โปรโมทเกาะนี้ ก็น่าจะเป็นเช่นนั้น แต่มาเห็นสภาพจริง ๆ ก็มีผิดหวังบ้างเล็กน้อย เพราะหาดที่คิดว่าสะอาด ก็มีเศษซาก กิ่งไม้ และวัสดุอื่น ๆ อยู่เต็มหาด หรือว่าเราจะขึ้นคนละหาดกับที่เขาถ่ายรูป จะว่าไปก็ไม่ถึงกับสกปรก แต่เศษซากกิ่งไม้นั้นทำให้หาดดูรกไปหน่อย แต่น้ำทะเลยังใส มีสีเขียว แม้ทรายจะไม่ละเอียดเนียนเท่าเกาะรอกก็ตาม

พื้นที่บนเกาะกระดานแบ่งเป็น 2 ส่วน ส่วนหนึ่งเป็นของเอกชน อีกส่วนหนึ่งเป็นเขตของอุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม อยู่ในความรับผิดชอบของหน่วยพิทักษ์อุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม 3 เกาะกระดานมีชายหาด 4 แห่ง ชายหาดเกาะกระดาน อยู่ทางทิศตะวันออกของเกาะ บริเวณด้านหน้าของชายหาดนักท่องเที่ยวนิยมมาดำน้ำดูปะการัง ซึ่งเป็นหาดที่คณะของเรามาเที่ยวชมและดำน้ำนั่นเอง อีก 3 แห่ง คือ ชายหาดอ่าวเนียง อยู่ทางทิศใต้ ชายหาดอ่าวไผ่ อยู่ทางทิศเหนือ และชายหาดอ่าวช่องลม อยู่ทางทิศตะวันตกของเกาะ

ที่ชายหาดเกาะกระดาน บริเวณหน้าที่ทำการหน่วยพิทักษ์อุทยานฯ ซึ่งมีน้ำทะเลสีเขียวใส ชายหาดกว้าง จะมีสถานที่ที่นิยมใช้จัดงานวิวาห์ได้สมหร ซึ่งมีการกล่าวขวัญถึงอยู่บ่อย ๆ ในช่วงเทศกาลวันวาเลนไทน์ และเป็นที่รู้จักกันอย่างกว้างขวางในหมู่นักท่องเที่ยวชาวไทย และชาวต่างประเทศ

ถ้ำมรกต

จากเกาะกระดาน เรานั่งเรือไปต่อที่ถ้ำมรกต ซึ่งโบ๊ทบอกว่ามาตรงต้องเที่ยวถ้ำมรกต ไม่เช่นนั้นถือว่ายังไม่ถึงจังหวัดตรัง ถ้ำมรกตอยู่ในเขตอุทยานแห่งชาติหาดเจ้าไหม เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ได้ชื่อว่า “Unseen Thailand” เป็นถ้ำที่เกิดขึ้นกลางท้องทะเล วิธีเข้าไปในถ้ำสำหรับนักท่องเที่ยว ต้องใส่เสื้อชูชีพและเกาะหลังกันเป็นแถวตอนเรียงหนึ่ง ลอยคอไปตามเส้นทางเข้าถ้ำ ที่เขาเรียกว่า โถงถ้ำ ที่มีเพดานต่ำ ๆ และมีมืด จะมีแสงจากไฟฉายคนนำทางเท่านั้น ระยะทางที่ลอยคอเข้าไปนี้ประมาณ 80 เมตรเท่านั้น แต่มีความรู้สึกว่าได้ไกลเหลือเกิน ผิดกับตอนขาออก ที่รู้สึกว่ายเดียวเดียวก็น่าเห็นแสงแล้ว

ถ้ำมรกต มีชื่อเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า “ถ้ำน้ำ” เส้นทางเข้าออกของถ้ำจะกว้าง หรือแคบ หรือเข้าไม่ได้เลย ขึ้นอยู่ระดับน้ำทะเลขึ้น - ลง ถ้ำนี้พบครั้งแรกโดยชาวบ้านที่ว่ายน้ำเข้ามาหารังนกนางแอ่น และเคยเป็นที่ซุกซ่อนสมบัติของโจรสลัดที่ปล้นสะดมมา เมื่อลอยคอเข้ามาในถ้ำจะพบกับหาดทรายยาวสัก 100 เมตร และโขดหินเป็นหย่อม ๆ ถัดจากหาดทรายคือ ป่า มีต้นไม้สูง มองขึ้นไปด้านบนจะเห็นลักษณะคล้ายปล่อง เห็นท้องฟ้าและต้นไม้ใหญ่ มีแสงอาทิตย์สาดส่องลงมา

ที่เรียกว่า “ถ้ำมรกต” เพราะเมื่อลอยคออกจากถ้ำ จะเห็นแสงอาทิตย์ส่องน้ำทะเลบริเวณปากถ้ำ สะท้อนกลับขึ้นมาบนผิวน้ำและผนังถ้ำเป็นสีเขียวเข้ม เหมือนมรกต

คณะของเรากลับถึงที่พักบนเกาะลิตง ไม่เย็นมากนัก หลังจากรับประทานอาหารเย็นกันแล้ว โบ๊ทแถมโปรแกรมให้ไปเที่ยวงานเทศกาลประจำปีบนเกาะ คืองานวันเด็ก ซึ่งจะจัดขึ้น 2 คืน ที่โรงเรียนใหญ่ประจำ

เกาะลึง มีสินค้า และอาหารการกินขายมากมาย มีการแสดงของเด็ก ๆ ตั้งแต่ 2 ทุ่มจนถึงเที่ยงคืน โบสถ์ถาวรกระบะมารับคณะของเรา 2 คัน พาไปยังสนามโรงเรียนที่จัดงาน เมื่อไปถึงการแสดงยังไม่เริ่มจึงเดินหาของอร่อย ๆ ทานกัน ที่หลายคนออกปากว่าอร่อยคือ ปาท่องโก๋ และโรตีสัมผัสกันอื้อฉาวสำหรับแล้ว ก็นั่งท้ายรถกระบะกลับที่พัก ไม่ได้ชมการแสดงของเด็กแต่อย่างใด เนื่องจากหลายคนอยากพักผ่อน และเตรียมเก็บกระเป๋าเดินทางต่อ

เกี่ยวกับตัว

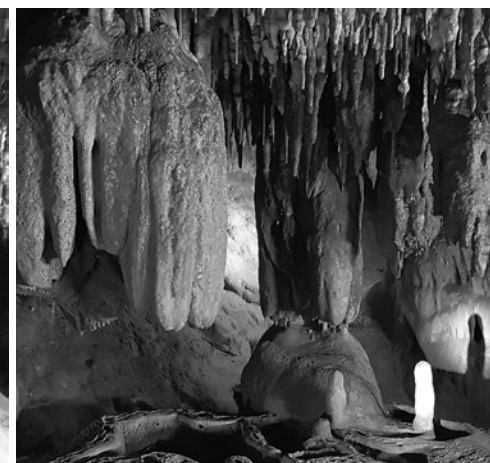
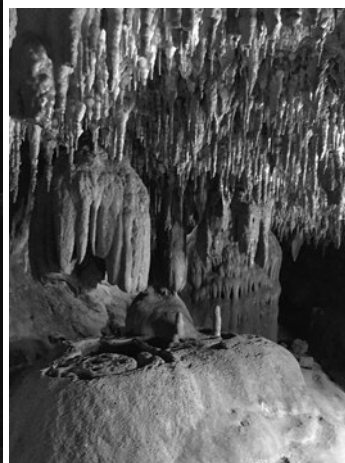
วันรุ่งขึ้น เป็นวันอาทิตย์ ตื่นเข้ามาสู่อากาศบริสุทธิ์ริมทะเล เกาะลึง ก่อนรับประทานอาหารเช้า มีนักท่องเที่ยวต่างชาติเดินเล่นชายหาด และใช้ชีวิตแบบ slow life อยู่หลายคน มีทั้งหนุ่มสาว คนสูงวัย และครอบครัวซึ่งมีเด็กเล็ก ๆ ด้วย

คณะของเราออกจากเกาะลึง ด้วยเรือเล็ก 2 ลำ เพื่อกลับเข้าเมือง โดยเรือไปส่งขึ้นรถตู้ที่ทำเรือปากเมง ใช้เวลาเดินทางประมาณ 1 ชั่วโมง เมื่อถึงท่าปากเมง รถตู้มารอรับอยู่แล้ว 2 คันเหมือนตอนเข้ามาเป็นอันสิ้นสุดการท่องเที่ยวเกาะและทะเลของทริปนี้ เหลือเวลาอีก 1 วันครึ่ง คณะของเราจะท่องเที่ยวกันในจังหวัด โดยเริ่มที่อำเภอกันตัง

วนอุทยานแห่งชาติบ่อน้ำร้อนกันตัง อยู่ในเขตป่าสงวนแห่งชาติป่าเขาหวาง ป่าควนแดง และป่าน้ำราบ เนื้อที่ประมาณ 500 ไร่ พื้นที่บางส่วนเป็นพรุน้ำร้อน มีน้ำร้อนไหลผุดจากใต้ดินตลอดเวลา บริเวณที่จัดทำเป็นแหล่งท่องเที่ยวคือ บ่อน้ำร้อนควนแดง พื้นที่พรุน้ำร้อนโดยพัฒนาเป็นบ่อน้ำร้อน 3 บ่อ อุณหภูมิของน้ำแตกต่างกันตั้งแต่ 70, 40 และ 20 องศาเซลเซียส มีบริการแช่เท้า และอาบน้ำร้อนเพื่อสุขภาพ โดยมีห้องอาบน้ำ และห้องแช่น้ำร้อนเป็นส่วนตัว แต่ถ้าไม่ใช้บริการห้องส่วนตัว ก็จะมีบ่อแช่เท้า และบ่อแช่ตัวรวม อย่างละ 1 บ่อ บริเวณโดยรอบมีบรรยากาศร่มรื่น มีไม้คุดเทศน้อย ซึ่งเป็นนักเรียนอาสาสมัครมาคอยนำนักท่องเที่ยวชมตามจุดต่าง ๆ

สถานีรถไฟกันตัง สถานีรถไฟกันตัง เปิดเดินรถอย่างเป็นทางการจากสถานีกันตัง ไปยังสถานีห้วยยอด และสถานีทุ่งสงเมื่อวันที่ 1 เมษายน พ.ศ. 2456 ใช้เป็นสถานีรับส่งสินค้ากับต่างประเทศ คือ สิงคโปร์ มาเลเซีย และอินโดนีเซีย โดยมีรางรถไฟต่อจากสถานีถึงท่าเทียบเรือประมาณ 500 เมตร (ซึ่งปัจจุบันไม่มีรางรถไฟส่วนนี้ให้เห็นแล้ว) นอกจากนี้ยังเป็นศูนย์กลางการคมนาคมขนส่งของเมืองต่าง ๆ ในฝั่ง

อันดามัน ได้แก่ ตรัง พังงา กระบี่ สตูล และภูเก็ต

ตัวอาคารสถานีรถไฟ เป็นอาคารไม้ชั้นเดียวทรงปั้นหย่า เป็นสถาปัตยกรรมแบบ “บ้านขนมปังขิง” ที่ได้รับอิทธิพลมาจาก ตะวันตกสมัยวิกตอเรีย ทาสีเหลืองมัสตาร์ด สลักน้ำตาล ชานชาลาด้าน หน้ามีมุขยื่นประดับมุมเสาด้วยลวดลายไม้ฉลุ ตัวอาคารมีช่องลมระแนง ไม้ตีทแยง บานประตูไม้แบบเก่า นับเป็นสถานีรถไฟที่มีความสวยงาม เป็นพิเศษ กรมศิลปากรจึงได้ประกาศขึ้นทะเบียนสถานีรถไฟกันตังเป็น โบราณสถาน ตั้งแต่ปี 2539 เป็นต้นมา

บรรยากาศรอบ ๆ สถานีรถไฟดูสงบเงียบ มีร้านค้าแฟล็ก ๆ บรรยากาศสบาย ๆ ร้านขายขนม และสินค้าอื่นๆ อยู่ 2 - 3 ร้าน มีสวนหย่อม และเก้าอี้ไม้สำหรับผู้โดยสารรถไฟนั่งพักอยู่หลายตัว

เที่ยวห้วยยอด

จากอำเภอกันตัง ไปต่อกันที่อำเภอห้วยยอด สถานที่ที่พลาด ไม่ได้สำหรับทริปนี้คือ “ถ้ำเลเขากอบ” ที่ได้ขึ้นชื่อว่าเป็น “Unseen Thailand” อีกเช่นกัน

ถ้ำเลเขากอบ หรือ ถ้ำทะเล หรือ ถ้ำเขากอบ อยู่ที่ตำบล เขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง ไม่ได้เป็นถ้ำในทะเล หรือ อยู่ติด

วังเทพทาโร

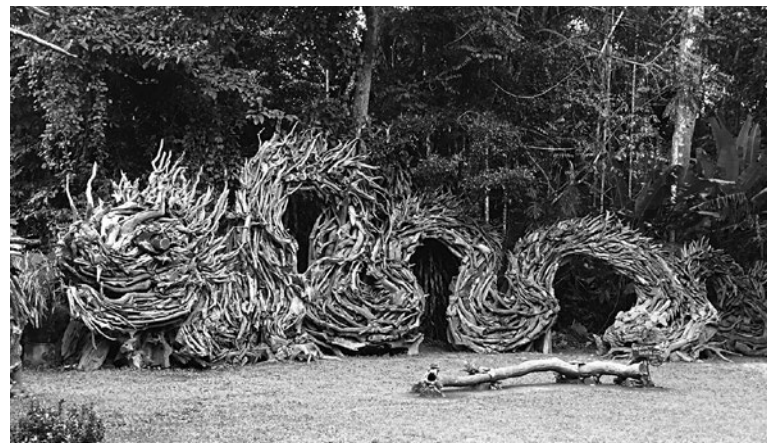
ทะเลเหมือนถ้ำมรกต ตรงกันข้ามถ้ำเลเขากอบนี้อยู่ห่างจากทะเลถึง 40 กิโลเมตร แต่ที่เรียกถ้ำเล เพราะภาษาถิ่นคำว่า เล หมายถึงน้ำ ถ้ำเลแห่งนี้เป็นถ้ำใหญ่ที่มีน้ำไหลผ่านตลอด อยู่ใต้ภูเขาหินปูน ภายในถ้ำมีหินงอกหินย้อยรูปร่างต่าง ๆ ตามแต่จะจินตนาการและตั้งชื่อไปตามรูปร่างที่เห็น ซึ่งถ้ำที่เปิดให้เข้าชมมีเพียง 5 ถ้ำ คือ ถ้ำคนธรรพ์ ถ้ำรากไทร ถ้ำเจ้าสาว ถ้ำห้องพระโรง และถ้ำลอด หรือถ้ำมังกร

การเข้าไปชมในถ้ำไม่ยากลำบากเหมือนถ้ำมรกต แต่มีความหวาดเสียวมากกว่าหลายสิบเท่า เราต้องใช้บริการเรือพายซึ่งเป็นเรือไฟเบอร์ทองแบนขนาดเล็กที่นั่งได้ 4-5 คน (ไม่รวมคนพายหัวท้ายลำละ 2 คน) ระหว่างนั่งเรือเข้าไประยะทางช่วงแรก ๆ ต้องก้มศีรษะไว้ต่ำ ๆ เพราะมีเขื่อนหินที่ศีรษะจะถูกแ่งหินบนผนังถ้ำ เรือจะจอดให้ขึ้นไปชมหินงอกตามถ้ำที่กล่าวมานั้น ยกเว้นถ้ำลอด หรือถ้ำมังกร ซึ่งเป็นถ้ำที่มีเพดานถ้ำต่ำมาก การผ่านถ้ำนี้ต้องนอนหงายราบไปบนเรือ ชนิดที่ห้ามมีอวัยวะใด ๆ โผล่พ้นจากเรือเด็ดขาด ตลอดระยะทางประมาณ 350 เมตร จะมีความรู้สึกวุ่นวายจะชนกับแ่งหินบนโถงถ้ำนับสิบครั้ง แต่คนพายเรือด้านท้ายจะคอยบังคับเรือให้ลอดผ่านจุดหวาดเสียวเหล่านั้นจนได้ นับเป็นการลอดผ่านถ้ำที่ตื่นเต้นมาก มีเสียงสว ๆ วิตวายเป็นระยะ ๆ ตลอดทาง คนคัดท้ายเรือบอกว่า “ขอให้เชื่อใจผม เพราะถ้าผมปล่อยให้ท่านบาดเจ็บ จะไม่คุ้มค่าจ้างที่ผมได้เที่ยวละ 80 บาท” จะขอความเห็นใจเพื่อให้ได้ค่าทิปมาก ๆ หรือเปล่าไม่แน่ใจ แต่ผู้โดยสารหัวใจลงไปอยู่ที่ตาตุ่มเรียบร้อยแล้ว...

วังเทพทาโร ไม่ไกลจากถ้ำเลเขากอบเท่าไรนัก รถวิ่งไม่ถึง 15 นาที คณะของเราพักอยู่ที่นี่ “วังเทพทาโร” ของนายจรรยา แก้วละเอียด ผู้ที่มีความตั้งใจอย่างแรงกล้าที่จะนำไม้เทพทาโร มาประดิษฐ์เป็นมังกร ขนาดต่าง ๆ ให้ได้ 84 ตัว พร้อมกับจัดทำวังเทพทาโร ให้เป็นแหล่งเรียนรู้เศรษฐกิจพอเพียงของเยาวชน และผู้สนใจทั่วไป

พื้นที่ของวังเทพทาโร มีประมาณ 20 ไร่ ตั้งอยู่ ณ บ้านเลขที่ 33/1 หมู่ที่ 5 ตำบลเขากอบ อำเภอห้วยยอด จังหวัดตรัง เป็นที่ดินส่วนบุคคลของนางมาลี แก้วละเอียด ซึ่งเป็นมรดกตกทอดมาจากคุณยายคง สิทธิการ คำว่า “วัง” หมายถึง ล้อม ห้อมล้อม วังเทพทาโร หมายถึงพื้นที่ที่ล้อมรอบไปด้วยไม้เทพทาโร

เทพทาโร เป็นไม้ยืนต้นขนาดใหญ่ ใบ เปลือก และราก มีกลิ่นหอม ใช้ปรุงอาหาร และทำยาได้ นอกจากนี้ยังถือเป็นไม้มงคล นิยมนำมาเป็นมวลสารสำหรับทำวัตถุมงคล หรือปลูกไว้ในบ้านเพื่อเป็นสิริมงคล ก่อนหน้านั้นหลายสิบปีมาแล้ว เทพทาโรเป็นไม้ที่ขึ้นตามธรรมชาติทั่วไป

บ้านคุณชวน หลีกภัย

ในเขตอำเภอห้วยยอด ชาวบ้านโค่นทิ้ง แม้แต่ต้นไม้ที่ฝังอยู่ใต้ดินก็ขุดขึ้นมาเผา เพื่อใช้พื้นที่ปลูกยางพารา นายจรูญ แก้วละเอียด ทายาทเจ้าของที่ดินวังเทพทาโร เห็นว่า ไม้เทพทาโร เป็นไม้หอมมงคล และมีคุณค่ามากจึงประกาศซื้อไม้เทพทาโร และเก็บรวบรวมไว้ พร้อมทั้งนำไม้มาประดิษฐ์เป็นมังกรขนาดต่าง ๆ ได้ 84 ตัว ภายในระยะเวลา 3 ปี ตั้งแต่ปีพ.ศ. 2554 – 2556 ต่อมาได้เปิดเป็นแหล่งท่องเที่ยว และแหล่งเรียนรู้สำหรับเยาวชนและผู้สนใจ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2557 เป็นต้นมา โดยผู้เข้าชมไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ นอกจากเงินบริจาคที่มีผู้เห็นคุณค่าของงานที่ทำจะมอบให้เพื่อการทะนุบำรุงรักษาให้ยั่งยืนต่อไป

คืนนี้ คณะของเราพักที่โรงแรมเล็กๆ แต่สะอาดสะอ้าน ในเขตอำเภอเมืองตรัง

อาลาตรัง

เช้าวันรุ่งขึ้นเราหาร้านอาหารที่มีดีมีอร่อย ๆ พร้อมกับหมู่บ้านเมืองตรัง เป็นอาหารเช้า จากนั้นทีมงานของโบ๊ท ได้พาคณะของเราไปไหว้พระที่ศาลเจ้าท่ามกงเยี่ย ซึ่งเป็นศาลเจ้าเก่าแก่ที่อยู่คู่เมืองตรังมาช้านาน เป็นศาลเจ้าที่ชาวตรังนิยมมากราบไหว้ขอพรในทุกเรื่อง โดยเฉพาะเรื่องหน้าที่การงาน และขอให้มียศบรรดาศักดิ์ ซึ่งมักจะประสบความสำเร็จ

จากนั้น เราแวะไปบ้านของคุณชวน หลีกภัย ประธานที่ปรึกษาพรรคประชาธิปัตย์ อดีตนายกรัฐมนตรี และอดีตหัวหน้าพรรคประชาธิปัตย์ แม้คุณชวนจะไม่อยู่ และแม่ถ้วนจากไปหลายปีแล้ว แต่บ้านของผู้แทนราษฎรตลอดกาลของจังหวัดตรัง ก็ยังเปิดให้ชาวบ้านเข้ามาเยี่ยมชมตลอดเวลา วันที่คณะของเราไปเยี่ยม นั้น มีกองถ่ายสารคดีของได้หวันกำลังบันทึกเทปอยู่ จึงได้แต่เดินชมบรรยากาศรอบ ๆ บ้าน ซึ่งมีต้นไม้ใหญ่มากมาย ดูร่มรื่น เย็นสบายน่าอยู่

จากบ้านคุณชวน คณะของเราไปแวะตลาดอีก 2-3 แห่งเพื่อให้คุณแม่บ้านทั้งหลายได้ซื้อของที่ชอบได้ ซึ่งมีทั้งตลาดสด และตลาดขายของแบบตลาดกิมหยงที่หาดใหญ่ และสุดท้ายคือร้านขนมเปี๊ยะขึ้นชื่อของจังหวัดตรัง ก่อนที่จะขึ้นเครื่องบินกลับ กทม.

เป็นอันสิ้นสุดทริปทะเลสวย น้ำใส ที่จังหวัดตรัง แต่เพียงเท่านี้

ปุ๋ยไข่มุก

NEW

ตราเรือไวทิง

มีหลายซีรีส์
หลายสูตรให้เลือกใช้

ปุ๋ยไข่มุกโนวา

ปุ๋ยไข่มุกบลู

ปุ๋ยไข่มุก

ปุ๋ยไข่มุกเอส

25
กิโลกรัม

ผลิตภัณฑ์คุณภาพจากเครือประจักษ์กรุป

ใช้น้อย งามทน ผลดก

บริษัท โรจน์กสิกิจเฟอร์ติไลเซอร์ จำกัด

รองศาสตราจารย์วิจิตร ชังใน

อะชันต้า – เอลโลร่า : สิ่งมหัศจรรย์ของโลก

อะชันต้า (Ajanta) และเอลโลร่า (Ellora) เป็นศาสนสถานที่มีอายุขั้วยืนยอนหลังไปนานกว่า 2000 ปี บนขอบที่ราบสูง เดคคาน (Deccan Plateau) ในเขตเมืองออรังกาบาด (Aurangabad) เมืองสำคัญของแคว้น มหารัษฏะ (Maharashtra) ประเทศอินเดีย เป็นงานพุทธศิลป์อันวิเศษหรือ เป็นเทววิมานอันอลังการจากเหล่าศิลปิน สถาปนิก ประติมากร จิตรกร รวมทั้ช่างฝีมือทั้งหลายต่างได้มาเฝ้าอดฝึมือมุ่งมั่นแสดงออกถึงพลังความ ทะเยอทะยานอย่างไม่จำกัด เปิดเผยตัวเองอย่างอหังการว่าตนต่างศรัทธา ในพระศาสนาอย่างที่สุด โดยวิธีการเจาะภูเขาหินลงมาเป็นมหารัฆารขนาด ใหญ่โตมหึมา ค่อยๆสกัดจำหลัก เจาะ แคะ คว้านหินเนื้อเดียวจากด้าน บนสุดแล้วค่อยๆไต่ลงมา เข้าไปเป็นคูหาโดยไม่ต้องมีการนั่งร้าน แค่คิด ว่าเจาะหินให้มีพื้นที่โล่งๆยังยากแล้วพวกเขายังทำสิ่งที่ยากขึ้นไปอีกด้วย การแกะสลัดลายขึ้นอย่างวิจิตรบรรจง เหลือเนื้อหินเพื่อใช้และเป็นเสา ขนาดใหญ่ จำหลักเป็นพระพุทธรูปอันสวยงามเป็นรูปเทพเจ้า คว้านหิน เป็นรูปปิวลิ่ง (Linga) จำหลักเป็น เทววิมานแล้วขัดแต่งพื้นห้องจนเรียบ ทุกสิ่งทุกอย่างจำหลักจาก เนื้อภูเขาหินเดียวกัน จนเป็นสิ่งมหัศจรรย์ เหนือจินตนาการจริงๆ หมู่ถ้ำอะชันต้าและเอลโลร่าได้รับการยกย่องเป็น มรดกโลกในปี ค.ศ.1983

เหล่าศิลปินนิรนามที่ไม่เคยแสดงตัวได้สร้างสรรค์งาน อันบรรเจิดในนามแห่งกัษฏราธิราชและจักรพรรดิทั้งหลายผู้ศรัทธา พระศาสนาอย่างแรงกล้าจนบรรลุนานศิลป์ขั้นสูงสุด ทั้งยังแสดงถึง ความกลมกลืนและสมานฉันท์ที่ศาสนาสถานของ 3 ศาสนาเรียงรายอยู่ บริเวณเดียวกัน แม้จะแตกต่างกันอย่างสิ้นเชิงในอารมณ์และความรู้สึก

- คูหาทางพระพุทธศาสนาอุส่างงาม สมถะและเรียบง่าย สร้างให้บรรยาการศุขสงบนิ่ง เปี่ยมไปด้วยพลังเพื่อการเรียนรู้ เป้าหมาย เพื่อการรู้แจ้ง

- คูหาทางศาสนาเชน (Jain) งานสลักเสลาศิลาเต็มไปด้วย ลายละเอียดของเส้นสายอันไหวพริ้ว ประณีตงดงาม เพื่อดึงดูดให้ผู้คน เข้ามาบูชาและสวดมนต์ภาวนา

- คูหาทางศาสนาฮินดู งานจำหลักหินและแกะสลัก เติมไปด้วยท่วงท่าเคลื่อนไหว โอ้อสง่างาม และมีชีวิตชีวา แสดงถึง พลังอันทรงฤทธาภาพยิ่งใหญ่แห่งเทพ

การเจาะภูเขาเพื่อใช้เป็นวัดถ้ำ ครั้งแรกเกิดราวปีที่ 262 ก่อน คริสตกาลวัดถ้ำสุทามะ (Sudama) เชิงเขาบะราบาร์ (Barabar) ใกล้กับ พุทธคยา รัฐพิหารทางตะวันออกของอินเดียสร้างเนื่องในศาสนาพุทธ นิกายหินยาน ในรัชสมัยพระเจ้าอโศกมหาราชจักรพรรดิผู้ยิ่งใหญ่แห่ง ราชวงศ์เมารยะ ในยุคแรกๆ การเจาะภูเขาเป็นวัดถ้ำเป็นงาน พุทธศิลป์ ทั้หมดก็เริ่มกระจายไปทั้ชุมชนพุทธวิปโดยเฉพาะบนที่ราบสูงเดคคาน พวกเขาได้พัฒนาทั้งฝีมือและทักษะสืบต่อกันมาเกือบพันปีกระทั่ง ก้าวหน้าและบรรลุดั้งขั้นสูงสุดเมื่อมีการสร้างวัดถ้ำขนาดมหึมาโดยการ จำหลักหินเพียงก้อนเดียวจากยอดลงสู่พื้นดินโดยไม่มีการสร้างนั่งร้าน ขึ้นเป็น เทววิมานแห่งพระคิวะ เนื่องในศาสนาฮินดู นั้นหมายถึง มหารัฆารไกลาส (Kailash) ณ หมู่วัดถ้ำเอลโลร่า

หมู่ถ้ำอะชันต้า (Ajanta)

วัดถ้ำอะชันต้าเป็นศาสนสถานเนื่องใน พระพุทธศาสนาทั้สิ้น ประกอบด้วยทั้ แบบวัดถ้ำหินยาน และ แบบวัดถ้ำมหายาน อย่างเดียว มีวัดถ้ำใหญ่น้อย 34 คูหาโดดเด่นด้วยงาน ประติมากรรมจำหลักหิน งดงามละเอียดลอออย่างน่าพิศวงและมีขนาดที่นาตื่นตลึง จนไม่รู้ว้าควร จะเรียกหมู่ถ้ำดังกล่าวเป็น งานสถาปัตยกรรม หรืองานประติมากรรม กันแน่ นับเป็นสิ่งมหัศจรรย์ที่ผู้คนในยุคหนึ่ง เลือกรวิธีการสร้างศาสนาสถาน อย่างพิสดาร โดยการเจาะหน้าผาแล้วจำหลักเนื้อหินเข้าไปเป็นคูหา ใหญ่น้อย แล้วมีการแกะจำหลักรูปประติมากรรมต่าง จากหินเนื้อเดียวกัน เพียงแค่นี้ก็นับว้าเหลือกำลังแล้ว พวกเขาเขียนรูปปลงสี เป็น ภาพจิตรกรรม ที่สร้างชื่อเสียงเลื่องลือระบือนามว่า งดงามมหัศจรรย์ คงทนมาจนกระทั่งปัจจุบัน

วัดถ้ำอะชันต้ามั่งคั่งด้วย งานพุทธศิลป์ อันงามวิจิตร ความ

วิริยะอุตสาหะอย่างที่สุดของช่างฝีมือและศิลปินแต่ครั้งโบราณที่พยายามสกัดหน้าผาหินให้เรียบ แล้วค่อยๆ เจาะหินเข้าไปเป็นคูหา สร้างกันสาดด้านหน้า จำหลักหน้าบันแกะเสาระเบียงเรียงรายประกอบเป็นซุ้มประตูจนโอ้อ่า ด้านในจะเห็นองค์เจดีย์ องค์พระปฏิมาและพระโพธิสัตว์ที่จำหลักจากเนื้อหินเดียวกัน ละเอียดงามพลี๋ย มีการลงลายเขียนสี กลายเป็น **สตูปอดภาพจิตรกรรม** ที่สืส่งดงามมานานนับพันปี ต้นแบบแห่งงานพุทธศิลป์ที่แผ่กระจายไปทั่วเอเชีย หนึ่งใน **สิ่งมหัศจรรย์** ที่สถิตอยู่ ณ แผ่นดินแห่งองค์พระสัมมาสัมมาพุทธเจ้า

วัดถ้ำทางพุทธศาสนาแบ่งออกได้เป็น 2 แบบ คือ (1) วัดถ้ำแบบ **เจดีย์สถาน** (Chaitya) เป็นคูหาสำหรับประดิษฐานสิ่งศักดิ์สิทธิ์ เป็นที่ไว้ขุมนมสวดมนต์ภาวนา (ซึ่งมักมีเจดีย์เป็นประธาน) และ (2) วัดถ้ำแบบวิหาร (Vihars) เป็นดั่งอาราม มีการเจาะเป็นคูหาอยู่ๆ ซ่อนอยู่ในคูหาใหญ่อีกชั้นหนึ่ง ไว้เป็นกุฏิที่พักอาศัยและรวมสิ่งศักดิ์สิทธิ์ไว้ในคูหาเดียวกัน

วัดถ้ำอะชันด้าซึ่งมีทั้งหมด 34 คูหา สร้างเนื่องในศาสนาพุทธทั้งสิ้น โดยแบ่งงานศิลปะเป็น 2 ช่วง

ช่วงแรก สร้างตั้งแต่ 200 ปีก่อนคริสตกาล ถึงปี ค.ศ. 200 ภายใต้การอุปถัมภ์ของราชวงศ์ **เมารยะ** (Mauryas) และราชวงศ์ **สตวาหนะ** (Satavahana) เนื่องในศาสนาพุทธนิกายหินยาน เพียงอย่างเดียว ช่วงแรกนี้ยังไม่ปรากฏพระพุทธรูปจะแสดงเพียงสัญลักษณ์ในพระพุทธรูปศาสนา อาทิ รอยพระพุทธรูป เจดีย์ ต้นโพธิ์ รวมทั้งรูปธรรมจักร จากนั้นไม่มีการเจาะภูเขาสร้างวัดถ้ำขึ้นมาใหม่เป็นเวลาราว 200 ปี กระทั่งเวลาผ่านไปจนถึงช่วงที่สอง

ช่วงที่สอง ตั้งแต่ราว ค.ศ. 200-600 ในการอุปถัมภ์โดยราชวงศ์ **วาคตะ** (Vakataka) สร้างเนื่องใน **ศาสนาพุทธนิกายมหายาน** ปรากฏพระพุทธรูปแล้ว นี่เป็น **ยุคทองของศิลปะอินเดีย** ภาพจำหลักมากมายทั้งพระโพธิสัตว์และพระพุทธรูปรวมทั้งภาพจิตรกรรมอันได้รับการยกย่องว่า ยอดเยี่ยมเป็นหนึ่งและยุคสมัยนี้เองอิทธิพลของงานพุทธศิลป์ได้เผยแพร่กระจายไปกับการเผยแผ่พุทธศาสนาจากศรีลังกา อัฟกานิสถาน ไปถึงโอเอซิส (oasis) กลางทะเลทรายในจีน กระทั่งไปถึงกลางอารยธรรมจีน บนลุ่มน้ำหวงเหอและแยงซีเกียง

และจากนั้นหมู่วัดถ้ำอะชันด้าก็ค่อยๆ ถูกลืมไปจากหน้าประวัติศาสตร์จมหายอยู่ในโตรกถ้ำกลางป่ารกนานกว่า 1000 ปี กระทั่งมีการพบโดยบังเอิญในปี ค.ศ. 1819 เมื่อนายทหารอังกฤษที่ชื่อ กัปตัน จอห์น สมิธ (John Smith) ได้เข้ามาล่าสัตว์ในบริเวณนี้และเมื่อเขาได้ขึ้นไปยืนอยู่บนเนินสูง จุดที่เป็นดังแหลม มุ่งเข้าสู่ตรงใจกลางของคังโค้งรูปเกือกม้าของโตรกแม่น้ำ **วาโกเร** (Waghore) เขาได้สังเกตผ่านความรกเืองของป่าไม้ลงไปเห็นส่วนหนึ่งของสิ่งก่อสร้างบางอย่างบริเวณตอนกลางของหน้าผาเบื้องล่างสิ่งก่อสร้างที่ว่าคือ ส่วนหนึ่งของซุ้มประตูคังโค้งรูปเกือกม้าของหน้าผา **คูหาที่ 10** นั่นเองและนี่คือการค้นพบครั้งประวัติศาสตร์สำคัญของโลก

หมู่ถ้ำเอลโลรา (Ellora)

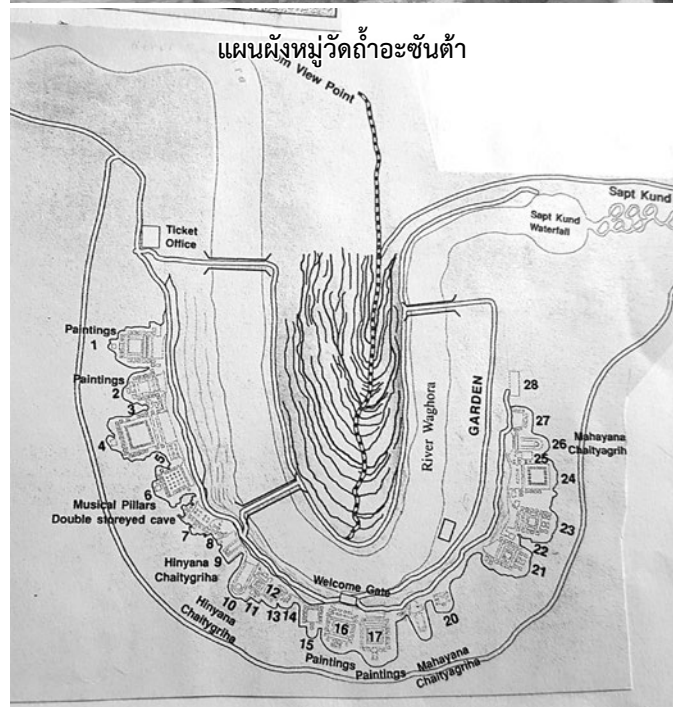
เอลโลราเป็นหมู่วัดถ้ำเพียงแห่งเดียวในอินเดียที่สร้างเนื่องใน 3 ศาสนาสำคัญของอินเดีย คือ ศาสนาพุทธ ศาสนาฮินดู และศาสนาเชน (Jain) หมู่วัดถ้ำของศาสนาพุทธมีอายุอยู่ช่วงราว ค.ศ. 500 – 700 หมู่วัดถ้ำของศาสนาฮินดูมีอายุอยู่ในช่วงราว ค.ศ. 757 – 900 และหมู่วัดถ้ำของศาสนาเชน มีอายุอยู่ช่วงราว ค.ศ. 900-1100 มันเป็นพัฒนาการของวัดถ้ำที่เกิดจาก คตินิยมของพุทธศาสนาที่พระภิกษุนิยมที่จะพักอาศัยอยู่ในถ้ำจึงทำให้ชาวพุทธนิยมปรับปรุงหรือสร้างสรรคขึ้นเพื่อใช้เป็น

คูหาที่ 12 จำหลักศิลปะเป็นพระพุทธรูปจำนวนมาก

วิหารศิลปะของศาสนาเชน จำหลักหินเป็นรูปช้างขนาดใหญ่ อีกด้านจำหลักเป็นเสาศิลา

ที่พักอาศัยของพระภิกษุเป็นเวลายาวนานนับพันปี จากคตินิยมในการสร้างถ้ำให้เป็นวัดดำเนินไปในหมู่ชาวพุทธ และแล้วคตินิยมนี้ก็แพร่เข้าสู่ศาสนาฮินดู ศาสนาเชน ดังปรากฏในหมู่ถ้ำเอลโลราที่มีถ้ำอยู่ถึง 34 ถ้ำ อันประกอบไปด้วย ถ้ำของพุทธ

ศาสนาจำนวน 12 ถ้ำ ถ้ำของศาสนาฮินดู จำนวน 17 ถ้ำ และถ้ำของศาสนาเชนจำนวน 5 ถ้ำ

แม้ว่าการจำหลักหินภูเขาเป็นคุหาของอินเดียได้รับถ่ายทอดอิทธิพลมาจากทางตะวันตกราวช่วงก่อนพระคริสต์สมภพ ขณะนั้นอินเดียมีไชตินแดนป่าเถื่อนไร้อารยธรรมแต่อินเดียกำลังรุ่งเรืองมาก่อนนั้นอยู่ที่วัดถ้ำเหล่านี้ เพราะเมื่อรูปแบบการเจาะหินจำหลักผา แกะสลักให้เป็นศาสนาสถานได้รับการถ่ายทอดเข้ามา อินเดียก็นำเข้ามาผสมผสานกับความชำนาญของตัวเอง ช่างฝีมือทั้งหลายที่ยังชินกับงานเครื่องมืออยู่จึงยังจำหลักหินเป็นคานรูปกระดูกงูโค้ง ประตูปะมีเสามีวงกบ มีหน้าบันทุกองค์ประกอบทาง สถาปัตยกรรมเครื่องไม้ พวกเขาเลียนแบบมาไว้ตามวัดถ้ำอย่างครบครัน และได้พัฒนาทั้งทักษะ รูปแบบและฝีมือจนกลายเป็น จิตวิญญาณเฉพาะของตนเอง ทั้งยังส่งต่ออิทธิพลความคิดนี้ออกสู่ดินแดนภายนอกอีกต่อหนึ่ง

- **คุหาพุทธศิลป์แห่งเอลโลร์** คุหาทั้ง 12 คุหาเป็นวัดถ้ำแรกๆ ที่ได้สร้างขึ้น ณ เชิงเขาแห่งนี้ โดยทั้งหมดเป็นวัดถ้ำทางศาสนาพุทธนิกายมหายานทั้งสิ้น และเกือบทั้งหมดเป็นศาสนาสถานแบบวิหาร (Vihars) ที่ใช้เป็นทั้งกุฏิที่พำนักและมีสิ่งไว้บูชาในคุหาเดียวกัน คุหาที่ 10 หนึ่งเดียวของศาสนาสถานแบบ เจติยสถาน ของหมู่วัดถ้ำเอลโลร์มีชื่อเรียกว่า **วิศวกามา** (Vishwakarma) เป็นชื่อมาจากตำนานการสร้างจักรวาล ความงดงามน่าอัศจรรย์ ด้วยภายในเจาะเป็นโถงขนาดใหญ่ หลังคาโค้งเป็นรูปเกือกม้าคล้ายรูปกระดูกงูเรือคว่ำ เป็นงานจำหลักหินเลียนแบบเครื่องไม้ทั้งงดงามที่สุดแห่งหนึ่งและที่ได้รับยกย่องอย่างมากด้วยการออกแบบของสถาปนิกได้เจาะผนังด้านหน้า เป็นช่องให้แสงได้ส่อง

วิมานที่จำหลักอยู่ตรงกลางคุหาที่ 32 ของถ้ำหิน เอลโลร์ เป็นของศาสนาเชน

ถ้ำเอเลเฟนต้า

วิศวกามา เป็นเจติยสถานหนึ่งเดียวของหมู่ถ้ำเอลโลร์

ลอดเข้ามากระทบกับองค์พระพุทธรูปที่ตั้งตระหง่านอยู่หน้าพระเจดีย์ สร้างให้เจติยสถานแห่งนี้เปี่ยมไปด้วยพลังความงามอย่างเหลือล้น

คุหาที่ 12 มีชื่อว่า **ทีนทาอาล** (Teen Taal) มีความเป็นเอกลักษณ์พิเศษไม่เหมือนวัดถ้ำแห่งอื่นใดในอนุทวีป ด้วยมองภายนอกมีแต่ความเรียบง่ายไม่โดดเด่นสะดุดตาแต่อย่างใดและอาจมองคล้ายกับอพาร์ทเมนต์สูง 3 ชั้น แต่เมื่อมองสังเกตอย่างถี่ถ้วนจะพบกับความน่าฉงนในทักษะของช่างฝีมือในการจำหลักหิน เปิดเนื้อที่ด้านหน้าเป็นหน้าผาชันจากนั้นก็เจาะเข้าไปเป็นคุหา 3 ชั้น เหลือเนื้อหินไว้แกะเป็นรูปสี่เหลี่ยมซึ่งกำหนดให้เสาชั้นล่างที่ใหญ่กว่าด้านบน ไปถึงชั้นสามที่เรียวกเล็ก และมีความตรงกันอย่างเหลือเชื่อ

ด้านในแต่ละชั้นโดยเฉพาะชั้น 2 และชั้นที่ 3 เมื่อไปยืนตรงเสาต้นใดต้นหนึ่งจะมองไม่เห็นเสาต้นอื่นๆ เลย คือเสาทุกต้นได้วางเรียงตรงกันไม่ว่าจะมองไปทางซ้ายหรือขวา และบนผนังปลายเสาทุกด้าน จะมีรูปจำหลักศิลาต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นพระพุทธรูปหรือพระโพธิสัตว์ที่สถิตสงบบม ยิ่งยามแสงแดดอ่อนๆ ทอดตัวกระทบลงที่องค์พระปฏิม่าเป็นภาพปิติอันสุขสงบ

- **คุหามหาวิหารแห่งเทพฮินดู** คุหาที่ 13-29 รวมทั้งหมด 17 คุหา ถัดจากหมู่วัดถ้ำทางพระพุทธศาสนาอันเป็นยุคเริ่มแรกของที่นี่ ศาสนาฮินดูได้เข้ามาจำหลักภูผาขึ้นอย่างอลังการ จนกล่าวได้ว่าฝีมือและทักษะรวมทั้งความงามทางศิลปะได้ขึ้นบรรลुสู่จุดสูงสุด สถานที่แห่งนี้ได้กลายเป็นที่ประกาศพลังอำนาจแห่งศรัทธาที่มีความทะเยอทะยานอย่างที่สุดด้วยขนาดของขนาดความใหญ่โต สง่างาม โอ้อวดฝีมือทั้งสถาปัตยกรรมและประติมากรรม สลักเสลาเล่าเรื่องราวจากมหากาพย์และตำนานเทวกำเนิด ในรูปแบบอันพิสดารหลากหลาย ทั้งหมดทั้งสิ้นสร้างเนื่องในศาสนาฮินดูโคะนิกาย ที่ยอมรับนับถือ **พระศิวะ** (Shiva) เป็นใหญ่เหนือเทพอื่นใดเรื่องราวและตำนานของพระองค์จึงปรากฏอยู่ทุกหนทุกแห่ง

คุหาที่ 16 **วิหารไกลาส** “มหาวิมานขององค์พระศิวะ” เป็นสุดยอดของการจำหลักหิน มีชื่อเสียงเลื่องลือไปทั่วทิศโดยการเจาะภูผาลงมาเป็นมหาวิหารแบบ 4 มิติ คือมีทั้งความกว้าง ความยาว ความลึกและมีพื้นที่ด้านในสามารถเข้าไปได้โดยไม่มีการสร้างนั่งร้าน ไม่มีการต่อเติม ด้วยขนาดใหญ่มโหฬาร มีความกว้างราว 50 เมตร ความยาวราว 100 เมตร และมีความสูงราว 40 เมตร เหลือเชื่อว่าทั้งหมดเกิดจากการจำหลักหินเพียงก้อนเดียว จนกลายเป็นหนึ่งใน “สิ่งมหัศจรรย์” น่าประทับใจอย่างที่สุด

คุหาที่ 29 มีชื่อว่า **ลิตา กา นาฮานิ** (Sita Ka Nahani) เป็นคุหาสำคัญและงดงามที่สุดของศาสนาฮินดูรองลงมาจากวิหารไกลาส เป็นศาสนาสถานที่มีความคล้ายคลึงกับ วัดถ้ำเอเลเฟนตา (Elephanta

ทีนทาอาล คุหาพุทธศิลป์แห่งเอลโลร์

Cave) หรือวัดถ้ำช้างที่ตั้งอยู่บนเกาะเอเลเฟนตาห่างจากฝั่งเมือง **มุมไบ** (Mumbai) ออกไปในทะเลประมาณ 10 กิโลเมตร แต่ที่นี่มีสภาพสมบูรณ์กว่ามากมีการสกัดภูผาหินเข้าไปเป็นคูหาขนาดมหึมาให้มีทางเข้า 3 ทางจาก 3 ทิศพร้อมจำหลักหินเนื้อเดียวกันเป็นรูปสิงโตคู่ ฝาสองข้างบันไดทางขึ้น จากนั้นค่อยๆ เจาะและสกัดเนื้อหินเข้าไปให้กลายเป็นโถงขนาดใหญ่ เหลือเนื้อหินไว้เป็นระยะๆ เพื่อจะได้สกัดตกแต่งให้เป็นเสาค้ำเพดานเพื่อความงามมิได้มีไว้ใช้รับน้ำหนัก สุดโถงขนาดมหึมาคือกำแพงที่จำหลักเป็นรูปพระคิวงขนาดใหญ่ มุมหนึ่งเหลือเนื้อหินไว้แล้วค่อยๆ สลักเสลาเป็นวิมาน เจาะเนื้อหินเข้าไปให้มีพื้นที่ว่างแล้วสกัดให้เหลือเป็น **คิวงลึงค์** (Linga)

มุมแต่ละด้านของโถงใหญ่ ทำเป็นรูปจำหลักประติมากรรมนูนสูงขนาดมหึมาเล่าเรื่องราวต่างๆ จากมหากาพย์ และตำนานต่างๆ ทุกรูปมีท่วงท่าอ้อแอ้ สง่างาม สีสันการเคลื่อนไหวอย่างไม่สิ้นสุด ไม่หยุดนิ่งเปี่ยมไปด้วยอารมณ์และพลังรุนแรง

- **คูหาศาสนาของศาสนาเซน (Jain)** คูหาที่ 30 – 34 เป็นของศาสนาเซนรวม 5 คูหา อยู่ห่างออกมาทางตะวันตกของวัดถ้ำสุดท้ายของศาสนาฮินดูราว 1.5 กิโลเมตร และนับเป็นงานศิลปะยุคหลังของหมู่ถ้ำแห่งเอลโลรา คูหาที่ 33 มีชื่อว่า **ชาคคาณถ ศาบา** (Jagganath Sabha) นับเป็นหนึ่งในคูหาที่น่าชมที่สุดของหมู่ถ้ำเอลโลรา ต้นแบบมาจากคูหาที่ 16 หรือ **มหาวิหารโกลาศ** นั่นเอง แต่สร้างแบบย่อส่วนลงมาเริ่มจากการจำหลักหินลงมาจากยอดแล้วเหลือเนื้อหินก้อนมหึมาตรงกลาง แล้วค่อยๆ จำหลักให้เป็นวิหารทั้งดงาม ละเียดย่อจน ลอยเด่นขึ้นมาเป็นประติมากรรม 4 มิติ มุมด้านทิศเหนือจำหลักหินเนื้อเดียวกันเป็นรูปช้าง ด้านทิศใต้จำหลักเป็นเสานขนาดใหญ่ โดยรอบเจาะหน้าผาหินเข้าเป็นคูหาโดยรอบสองชั้น ภายในจำหลักไว้อย่างงดงามละเียดยแล้ว

เอกสารประกอบการเรียน

1. Ajanta & Ellora : Travel Guide ฉบับที่ 43
2. Ajanta & Ellora : Travel Guide ฉบับที่ 44
3. ชาติ อภิศิริ : Travel Special

ท่านสมาชิกที่รัก

ข่าวสารสมาคมพืชสวนฉบับนี้ เป็นฉบับแรกของปี 2561 นำเสนอเรื่องราวเกี่ยวกับกาแฟ เนื่องมาจาก ระหว่างวันที่ 22-25 พฤศจิกายน 2561 สมาคมพืชสวนแห่งประเทศไทย ร่วมกับ กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ กรมส่งเสริมการเกษตร กรมวิชาการเกษตร และบริษัท เอ็น.ซี.ซี. แมนเนจเม้นท์ แอนด์ ดิเวลลอปเม้นท์ จำกัด จะจัดประชุม “การพัฒนาอุตสาหกรรมกาแฟในอาเซียนครั้งที่ 1” หรือ “The 1st ASEAN Coffee Industry Development Conference” ขึ้นที่ ศูนย์ประชุมและแสดงสินค้านานาชาติเฉลิมพระเกียรติ 7 รอบพระชนมพรรษา จังหวัดเชียงใหม่

วัตถุประสงค์ของการจัดประชุมครั้งนี้ เพื่อสนับสนุนการขับเคลื่อนยุทธศาสตร์กาแฟ ของกระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างกลุ่มประเทศอาเซียนเพื่อการพัฒนาเทคโนโลยีการผลิตและการแปรรูปกาแฟ เผยแพร่นวัตกรรมและองค์ความรู้ที่ทันสมัยเพื่อการเพิ่มมูลค่าและผลผลิตกาแฟ รวมทั้งส่งเสริมยกระดับคุณภาพและภาพลักษณ์ของกาแฟไทยสู่มาตรฐานสากล

ภายในงานมีกิจกรรม ได้แก่ การประชุมวิชาการ ประกอบด้วย การปาฐกถาพิเศษ จากผู้ทรงคุณวุฒิด้านกาแฟที่มีชื่อเสียง การเสวนาระดับอาเซียน การประชุมระดับผู้บริหาร และการนำเสนอผลงานทางวิชาการ มีนิทรรศการเกี่ยวกับกาแฟของประเทศไทย มีการจำหน่ายสินค้าของภาคเอกชน มีการประกวดเมล็ดกาแฟ และการแข่งขันบาร์ิสต้า รวมทั้ง การทัศนศึกษาเชิงวิชาการ ณ แหล่งปลูกกาแฟที่สำคัญในจังหวัดเชียงใหม่

สมาชิกท่านใดที่อยู่ในจังหวัดเชียงใหม่ หรือจังหวัดใกล้เคียง แวะไปร่วมงานได้ หรือท่านใดสนใจจะเข้าร่วมประชุมวิชาการติดต่อได้ที่เว็บไซต์ www.aseancoffeeconference.com พร้อมกันนี้ข่าวสารสมาคมพืชสวนจะนำเรื่องราวที่น่าสนใจของกาแฟมานำเสนอในฉบับต่อไปด้วย

พบกันใหม่ฉบับหน้า

สารานุกรม

คณะผู้จัดทำ ข่าวสารสมาคมพืชสวน

ที่ปรึกษา : อนันต์ ดาโลดม, สุรพงษ์ โกสิยะจินดา, วิจิตร วังโน

บรรณาธิการ : พรรณนีย์ วิชชาชู

ประจำกองบรรณาธิการ

ฝ่ายวิชาการ : กนกรัตน์ สิทธิพจน์, เศรษฐพงษ์ เลขาวัฒนะ, ปิยนุช นาคะ, สุนิสา บุญญะปฎิภาค

บันทึกข้อมูล : สร้อยดาว วัฒนธำจรเกียรติ

ประสานงาน : ดวงรัตน์ ศิวสุภะ / สมจิตต์ ยะเลาะห์

วัตถุประสงค์ของสมาคมฯ

- ส่งเสริม สนับสนุนวิชาการพืชสวนและวิชาการสาขาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับพืชสวนให้ครบวงจร
- เป็นแหล่งแลกเปลี่ยนและเพิ่มพูนความรู้เรื่องพืชสวนในหมู่นักวิชาการ นักธุรกิจ เกษตรกร และผู้สนใจทั่วไป
- เป็นแหล่งบริการความรู้เรื่องพืชสวนแก่เกษตรกร และองค์กรต่างๆ ของรัฐและเอกชนที่ปฏิบัติงานเกี่ยวข้องกับพืชสวนในประเทศไทย
- เป็นสื่อกลางในการแลกเปลี่ยนและร่วมมือในการค้นคว้าและวิจัยปัญหาทางพืชสวนทั้งภายในและภายนอกประเทศ

คณะกรรมการบริหาร

สมาคมพืชสวนแห่งประเทศไทย

คณะกรรมการที่ปรึกษา

อธิบดีกรมวิชาการเกษตร	อธิบดีกรมส่งเสริมการเกษตร
นายกำธร เดชสกุลธร	รศ.วิจิตร วังโน
ดร.ณรงค์ โฉมเฉลา	ดร.สุรพงษ์ โกสิยะจินดา
นายเกษม จันทรประสงค์	นายสมชาย สุนทรสิงห์
นายวิโรจน์ หิริญญูปกรณ์	นายกองเอกประสงค์ ประภาสเภสัช
คุณหญิงประไพศรี พิทักษ์ไพรวรรณ	ดร.ประยูร พลพัฒน์พงศ์
นางวัชรีย์ จิยาศักดิ์	นางสาววันิดา อังศุพันธุ์
ดร. มนตรี คงตระกูลเทียน	นายวีระศักดิ์ วงษ์สมบัติ
นายชัยฤทธิ์ ดำรงค์เกียรติ	นายจารุโรจน์ ด้านเกียรติกิจ
นายยรรยง ประเทืองวงศ์	นายวรเทพ สุภาดุลย์
ดร.อุทัย จารณศรี	Mr. Robert Dixon
นายสกล มงคลธรรมากุล	ดร.สุนทร พิพิธแสงจันทร์
นางสาวจารุณี เดส์เน็ช	

คณะกรรมการบริหาร

นายกสมาคม	ดร. อนันต์ ดาโลดม
อุปนายกสมาคม	นายวิรัช จันทร์คีมี
	นางลักขณา นะวีโรจน์
	ดร. กิตติ วิฑูรวิทย์ลักษณ์
	นางสาวพรรณนีย์ วิชชาชู
เลขาธิการ	นางกนกรัตน์ สิทธิพจน์
รองเลขาธิการ	ดร.เศรษฐพงษ์ เลขาวัฒนะ
เหรัญญิก	นางเยาวลักษณ์ โสภณสกุลแก้ว
นายทะเบียน	นางดวงรัตน์ ศิวสุภะ
สารานุกรม	นางสาวพรรณนีย์ วิชชาชู
ฝ่ายต่างประเทศ	นางสุนิสา บุญญะปฎิภาค
ฝ่ายประชุม สัมมนา วิชาการ	นางปิยนุช นาคะ
ฝ่ายทัศนศึกษา	นายไกรสิทธิ์ ไรจนเกษตรชัย
ฝ่ายประชาสัมพันธ์	รศ.ดร.จรรยา พุกกะเวส
	นางพวงผกา คมสัน
ฝ่ายเทคโนโลยีสารสนเทศ	ภญ.ดร.อารีญา สาริกะภูติ

กรรมการกลาง

ผู้อำนวยการสถาบันวิจัยพืชสวน	รศ. สุรวิษ วรรณไกรโรจน์
นายสุพล ธนุรักษ์	นางสาวกฤษมล ทองเพ็ญ
นางวิไล อติชาตการ	นางสาววันเพ็ญ พิทักษ์กุล
นางมารีสา แสนกุลศิริศักดิ์	นายอภิสิทธิ์ ต้นสกุล
นายนิวัติ ปากวิเศษ	นายรัฐพล โพธิ์นิยม
นางสาวลลิตา บุญมาก	

สถานที่ติดต่อ สมาคมพืชสวนแห่งประเทศไทย

สมาคมพืชสวนแห่งประเทศไทย

ตึกสมาคมพืชสวนแห่งประเทศไทย

บริเวณสถาบันวิจัยพืชสวน กรมวิชาการเกษตร

ถ.พหลโยธิน เขตจตุจักร กทม. 10900

โทร. 0-2940-6578 โทรสาร 0-2940-6579

GOURMET MARKET & HOME FRESH MART

กูร์เมต์ มาร์เก็ต และโฮม เฟรช มาร์ท
ซูเปอร์มาร์เก็ตชั้นนำระดับโลก
พร้อมร่วมผลักดันผลผลิตสินค้าเกษตร
ของคนไทยให้ก้าวไกลสู่สากล

กว่า 30 ปีที่ซูเปอร์มาร์เก็ตเมืองไทยได้ยกระดับ พัฒนาขึ้นอย่างต่อเนื่องโดยกลุ่มเดอะมอลล์ กรุ๊ป ภายใต้ชื่อ “กูร์เมต์ มาร์เก็ต” และ “โฮม เฟรช มาร์ท” ด้วยแนวคิดที่ต้องการสรรหาสินค้าคุณภาพที่ดีที่สุดจากแหล่งผลิตที่ได้คุณภาพมาตรฐานสากลทั่วโลก มานำเสนอให้ผู้บริโภคทั้งชาวไทย และต่างประเทศ ด้วยความมุ่งมั่นเพื่อพัฒนา ทีมงานจึงต้องมีการทำงานร่วมกันกับเกษตรกรและคู่ค้าในการพัฒนาผลผลิตของเกษตรกรไทย และผลักดันผลผลิตสินค้าไทยให้เข้าสู่ระบบตรวจสอบมาตรฐาน Q จาก มกอช. กระทรวงเกษตร เพื่อสร้างความมั่นใจให้กับผู้บริโภค และการยอมรับเรื่องคุณภาพของสินค้าในตลาดสากล

ขอเชิญชวนเกษตรกรทุกท่านร่วมเป็นส่วนหนึ่งในการผลักดันผลผลิตสินค้าเกษตรไทยให้ก้าวสู่มาตรฐานสากลไปพร้อมกันกับเรา

ติดต่อเพื่อร่วมเป็นคู่ค้ากับกูร์เมต์ มาร์เก็ต และโฮม เฟรช มาร์ท
ได้ที่ฝ่ายบริหารสินค้าตลาดสด โทร. 0-2310-1523, 2477

ที่ กูร์เมต์ มาร์เก็ต เอ็มโพเรียม เอ็มควอเทียร์ พารากอน บลูพอร์ต ห้วยหิน
เดอะมอลล์ บางแค - บางกะปิ - นครราชสีมา เทอร์มินอล 21 เดอะพรอมานาด เดอะคริสตัล เอสบี ราชพฤกษ์
MRT ลาดพร้าว และโฮม เฟรช มาร์ท เดอะมอลล์ งามคำแหง - ท่าพระ - จามจุรี

“ส่งเสริมเกษตรกรไทย ร่วมใจประชารัฐ”

สมาคมการค้าปุ๋ยและธุรกิจการเกษตรไทย

THAI FERTILIZER AND AGRICULTURAL SUPPLIES ASSOCIATION

๑๐๖ ถนนฉิมพลี แขวงฉิมพลี เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ ๑๐๑๗๐ โทรศัพท์/โทรสาร (๐๒)๔๔๘-๗๖๑๖

106 Chimphli Road, Chimphli, Taling Chan, Bangkok 10170 Tel. & Fax: (02)448-7616

E-mail: thaifertasso@gmail.com www.thaifert.com

โชว์รูมรถยนต์ใหม่

ศูนย์ซ่อมตัวถังและสี

ศูนย์บริการ

ประกันภัย

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม

สาขางานปูน **02-979-6111**

สาขารังสิต **02-958-1888**

สาขาลาดหลุมแก้ว **02-150-7888**

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติม

สาขา **บางขุน** **02-979-6777**

สาขา **อินบุรี** **02-577-6659**

สาขา **บางใหญ่** **02-920-1155**

โชว์รูมรถยนต์ใหม่

ศูนย์ซ่อมตัวถังและสี

ศูนย์บริการครบวงจร

ประกันภัยรถยนต์

Mazda CX-5

“ออสโมโค้ท®”

ผู้ช่วยที่ดีที่สุดในการดูแลกล้วยไม้

“ออสโมโค้ท®”

แต่ละเม็ดถูกเคลือบด้วยสารเรซินธรรมชาติ ภายในเม็ดปุ๋ยประกอบด้วยธาตุอาหารจำเป็นที่พืชต้องใช้

ออสโมโค้ท สูตร 13-13-13

- บำรุงต้นให้สมบูรณ์ แข็งแรง
- เตรียมต้นให้สมบูรณ์ พร้อมต่อการผลิใบและออกดอก

ออสโมโค้ท สูตร 12-25-6

- สะสมอาหารเพื่อการออกดอก
- ช่วยให้กล้วยไม้ออกดอกสม่ำเสมอและแข็งแรง
- ต้นไม้โทรมหลังการออกดอก

โซตัส
ผลิตภัณฑ์คุณภาพ

บริษัท โซตัส อินเตอร์เนชั่นแนล จำกัด
อาคารโซตัส เลขที่ 77 เมืองทองธานี ต.แจ้งวัฒนะ อ.ปากเกร็ด จ.นนทบุรี 11120
โทรศัพท์ 02 984 0999 (อัตโนมัติ 20 คู่สาย) โทรสาร 02 984 0997-8

